X VL

Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 2 Mei 1942
5e Jaargang Nr. 143

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

EEN NIEUWE TIJD:

EEN NIEUWE MEI!

DE omzetting van het Nederlandsch Verbond van Vakvereenigingen in het Nederlandsch Arbeids Front beteekent een nieuwen stap op den weg naar de sociale ordening, een schrede voorwaarts naar de vrijmaking van den arbeider uit het verliberaliseerde bedrijfsleven, dat hem als een poliep in zijn vangarmen had omkneld. Het beteekent ook — en dat is in politiek opzicht een verheugend verschijnsel te noemen — een stap op den weg naar de gelijkberechtigdheid van den Nederlandschen werknemer, een bevestiging van hetgeen reeds meermalen verkondigd werd, n.l. dat er uniforme Germaansche regelingen getroffen zullen worden voor den Germaanschen mensch. Niet langer gebonden door de enge grenzen van de democratisch-nationale staatsordening van vroeger, zal de werker van de toekomst zijn recht vinden en zijn vleugels kunnen uitslaan in de groote en grootsche Germaansche levensruimte, welke door het genie van den Führer wordt ontsloten.

Deze oorlog heeft dus niet, zooals de vorige, een verenging der economische en sociale perspectieven ten gevolge, doch integendeel een verruiming. En al moet thans nog veel worden afgebroken, al wordt thans uit den aard der zaak het geheele productie-apparaat op oorlogsbehoeften ingesteld, al moet thans nog elke duimbreed grond met het bloed van de besten onzer worden veroverd, straks komt het oogenblik, dat onze samenleving weer gestabiliseerd wordt en dat de thans gebrachte offers een rijke belooning zullen vinden in de bestaanszekerheid van onze kinderen en verblinde tegenstanders de verdiensten van den Führer zullen erkennen en hem dankbaar zullen zijn voor hetgeen hij ondanks allen tegenstand tot stand zal hebben gebracht.

De schijn-democratie van een voorbijen tijd meende er mee te kunnen volstaan een aantal wetten en verordeningen uit te vaardigen, waarin de sociale positie van den arbeider heette te zijn vastgelegd. Doch nog afgezien van de onvolledigheid dezer bepalingen, hebben zij er nimmer toe kunnen bijdragen, den arbeider uit zijn positie van loonslaaf te rukken en op de plaats te brengen, die hem in een behoorlijke volksgemeenschap toekomt. Nimmer hebben de z.g. democratische machthebbers vermogen in te zien, dat den arbeider de eerste en de eereplaats in de maatschappij toekomt, omdat nu eenmaal de kracht van het volk uit den arbeid voortspruit en de drager van den arbeid derhalve de bron van de volkskracht is en in stede daarvan hebben zij hem gedegradeerd tot een noodzakelijk kwaad, tot een willoos werktuig van het kapitalisme, tot een loontrekkende, als het kon en tot een stempelaar, als het moest. Met het begrip „arbeid" was onvermijdelijk het begrip „geld" verbonden; dat arbeid ook iets met eer te maken had, is nooit tot de harde koppen van de renteniers en cumulanten doorgedrongen!

Het nationaal-socialisme heeft de vloek van dit stelsel onderkend en de bevrijding van den arbeid en den arbeider uit het net der demo-liberale ordening tot eerste programmapunt verheven. Wie dit heeft ingezien, is voorgoed genezen van den waan, dat wij thans een nieuwe periode van Duitsch imperialisme en Duitsche veroveringszucht beleven, want daarvoor zou de nieuwe Duitsche mensch, de bevrijde arbeider, niet ten strijde zijn getrokken. Dit nieuwe Duitsche volk is geschoold. En daarom weet het, dat zijn vrijheids- en arbeidsorde een bedreiging vormt voor het internationale kapitalisme; het weet, dat deze oorlog een nieuwe en laatste poging is van de joodsche plutocratie om deze orde te vernietigen. En daarom is het vastbesloten om op het geheele Europeesche vasteland een einde te maken aan de macht van alle arbeidsparasieten.

De Nederlandsche werkers zijn helaas voor een groot deel nog niet tot dit inzicht gekomen; zij laten zich nog misleiden door het gekweel van emigranten, die hen vertrapt en ontrecht hebben en hen nu voor de zooveelste maal koeien met gouden horens beloven. Doch met het voortschrijden van den nieuwen tijd, met de versteviging van de machtspositie der asmogendheden, breekt ook het inzicht baan, dat de werker van het oude niets meer te verwachten heeft. Daarmede is het lot van het joodsche kapitalisme bezegeld; daarmede ook is de grondslag van een nieuwe, rechtvaardige ordening gelegd!

DR. ROBERT LEY:

Soldaten van den Arbeid: Soldaten van den Führer!

Arbeider en soldaat hebben een gemeenschappelijke eer!

ER bestaan twee werelden, twee ideeënvoorstellingen, die de menschen beheerschen. Zij van de eene groep zien deze aarde als een jammerdal vol nood en ellende, en zij hopen ook niets meer van deze aarde. Zij geven den strijd op. Zij worden laf tegenover het lot. Zij hopen op het paradijs in een of anderen vorm. Sommigen zeggen, dat het in Moskou ligt, anderen, dat het in Amsterdam is, en weer anderen in het hiernamaals. Maar allen verlangen zij ernaar, en zij geven zichzelf en hun volksgenooten op.

Dat is de wereld van de hopeloosheid, de wereld van de levensontkenning, van het terneerliggen, van de knechten en de slavernij, de wereld der neerslachtigheid, de wereld van den haat. Deze menschen haten het volk, ja, tenslotte zichzelf. Zij zien alleen die aarde vol ellende en nood en zijn vervuld van minderwaardigheidscomplexen. Zij zijn knechten, zij zijn slaven, omdat zij het wilden en waren. Niet andere menschen kunnen menschen tot knechten maken: dat doet de mensch altijd zelf! Hij is een knecht, wanneer hij zichzelf zoo maakt, wanneer hij vervuld is van minderwaardigheidsgevoelens, van de eeuwige boete en schuld en de ellende en den nood en het gebrek aan verantwoordelijkheid! Hij schuift steeds de verantwoording op anderen, nooit draagt hij ze zelf. Wij kennen deze wereld, de wereld van het kleinburgerdom, de wereld van de standsvooroordeelen, de wereld van de onbarmhartigheid en de levensontkenning. Zij willen niet strijden, dàt is het! Zij schuwen den strijd. Liever gaan ze onder, dan dat ze den strijd opnemen. Alle partijen, die vroeger bestonden, of ze burgerlijk waren of proletarisch, kwamen in deze gedachtenwereld overeen: Zij miskenden, òntkenden het leven. Zij ontkenden den strijd!

Daartegenover staat de andere wereld, de wereld van den strijd. Wij weten, dat het leven nooit zonder zorgen is, en het ook nooit zal worden. Als wij den idealen toestand voor ons volk bereikt zouden hebben, zelfs dan zou opnieuw het gemeene en laaghartige in ons volk binnendringen en in onze gemeenschap en wij zouden opnieuw moeten beginnen te vechten. Als wij vandaag een wensch vervuld hebben, dan zullen wij morgen een nieuwen koesteren. Een volk, dat zich ontwikkelt, heeft steeds aanspraken en dat is goed. Een volk zonder wenschen is geen goed volk, en wie iets presteert, moet en zal eischen. Wie geen eischen meer aan het leven stelt, wordt òf oud en zwak en laf of erbarmelijk. Wie iets presteert, moet eischen! De gemeenschap zal er wel voor zorgen, dat zijn eisch dáár een grens vindt, waar de belangen der gemeenschap beginnen!

Het is niet waar, dat het geluk van de menschheid en het volk slechts gevoed wordt uit een volle maag. Wij weten allen, dat de verzadigden niet gelukkig zijn, integendeel, zij hebben dikwijls zeer veel zorgen en bezwaren. Neen, het geluk hangt er niet van af, of wij erin slagen alle zorgen te verbannen, het paradijs voor de menschheid te veroveren, het volk wenschloos te maken, alle eischen van het volk te vervullen; neen, dáárvan hangt het geluk niet af, maar het hangt er van af, of wij erin slagen te strijden, of wij de kracht hebben voor dezen strijd, en of wij het lot en de zorgen de baas worden.

DEZE beide werelden staan onoverbrugbaar tegenover elkaar, zonder kompromis. Hier bestaat geen verbinding en ik kan ze ook niet vereenigen. Evenmin als ik uit den lafaard een held kan maken, kan ik de wereld van het verleden, van het marxisme, van het verantwoordelijkheidsgebrek en de lafheid vereenigen met het nationaalsocialisme, met de wereld van den strijd en de levensvreugde en levensaanvaarding!

Wij prediken den strijd niet uit lichtzinnigheid en ook niet uit overmoedigheid. Wij prediken hem, omdat wij de wetten van het leven kennen. Wij willen geen leven zonder strijd, omdat wij gelooven, dat strijd léven en leven strijd is. Het gaat er niet om een paradijsachtigen en strijdloozen toestand te scheppen of te verbeiden, maar de menschen op te voeden tot den strijd! De arbeider, de boer, de officier, — allen moeten zij tot dezen strijd worden opgevoed.

De wereld, die wij erkennen, is die der harde feiten. Daaruit volgen de begrippen van ruimte en ras, van energie en discipline. Daaruit volgen vaderland, persoonlijkheid, levensvreugde, gehoorzaamheid en leiderschap. Als wij dat begrijpen, dan zullen wij ook direct weten, hoe wij ons volk moeten ordenen, hoe wij ons volk tot topprestaties zullen brengen, hoe wij daardoor den menschen welvaart en geluk brengen. Niets zal ons dan nog vreemd zijn — wij zullen onvoorwaardelijk den juisten weg gaan. Als ik déze wereld eenmaal tot mijn geloofsbelijdenis gemaakt heb, tot mijn levensinhoud, zoodat ik niet meer anders kan, dan weet ik, dat begrippen als rijk en arm, ondernemer en werknemer, meester en gezel nietig zijn. Kapitaal en arbeid, geld en arbeid, dat is allemaal belachelijk. Als ik dat weet, kan ik niet mislukken. Dan is het, alsof een onzichtbaar lot mij met zekerheid leidt. Dan zal ik misschien in details kleine fouten maken, maar in de groote lijn kan ik niet falen, niet dwalen. Alles moet mij gelukken.

Geluk is geen toeval.

Geluk is met dién mensch, die de ware en juiste wereldbeschouwing ziet. Wij zijn soldaten van den arbeid en daarmede soldaten van onzen Führer Adolf Hitler!

ARBEID

is de grondslag voor de welvaart van een volk

(Van onzen Berlijnschen correspondent)

EVENALS op alle gebieden van het politieke en sociale leven vindt tegenwoordig ook in het *bedrijfsleven* een herziening plaats van de tot dusver geldende maatstaven. Het aanvaarden van nieuwe beginselen in het economisch beleid van den staat, het scheppen van nieuwe gedragsregelen in de zakelijke betrekkingen tusschen de verschillende menschen, de nieuwe gedaante van het onderlinge handelsverkeer tusschen de staten en stellig niet in de laatste plaats de zich voor onze oogen afspelende ontwikkeling van het steeds grooter wordende Europeesche welvaartsgebied, dat zijn allemaal feiten, die niet voor toevallige uitvloeisels van den huidigen oorlogstoestand mogen worden aangezien, neen het gaat hierbij om de in de praktijk van het bedrijfsleven steeds duidelijker op den voorgrond tredende uitwerkingen van de omstandigheid, dat de vroegere commercieele denkwijze voorgoed het veld heeft moeten ruimen voor een totaal nieuwe opvatting omtrent de volkshuishouding als zoodanig. De bedrijvigheid als welvaartsfactor is een tot nu toe ongekende plaats in de algeheele structuur van het nationale bestaan gaan innemen.

Deze nieuwe houding is gefundeerd op een nieuwe wereld- en bedrijfsbeschouwing, die, zoals de ervaring reeds heeft geleerd, aanmerkelijk levensvatbaarder blijkt te zijn dan de aftandsche leerstelling van het zuiver op winstbejag uit zijnde liberalisme. Bij de moderne gedragslijn wordt uitgegaan van het beginsel, dat de wederkeerige ekonomische betrekkingen tusschen de menschen onderling, doch ook die tusschen de volken onderling, in dier voege zijn in te richten, dat een ieder, die door zijn a r b e i d zijn verplichtingen jegens de gemeenschap nakomt, ook een redelijk voordeel uit de opbrengst van het geheel kan beuren. Al wie dit hem toekomende aandeel ontvangt, onverschillig of hij handenarbeid dan wel hersenwerk verricht, krijgt daardoor het gevoel van saamhoorigheid ten aanzien van het grootere algemeen. Door het deelachtig worden van den daaruit voortvloeienden werklust verliest het woord „arbeid" tevens zijn vroegeren bijsmaak van heerendiensten ten behoeve van anderen, waarbij het onvermijdelijke loon ternauwernood opwoog tegen al het gezwoeg. Arbeid is heden ten dage tot een nieuw waardebegrip geworden: het is de uiting van de in elk mensch zetelende scheppende kracht. Zoodoende heeft de arbeid zijn vroegere beteekenis herwonnen. Doordat de arbeid tot de allereerste grootheid in de volksgemeenschap is verheven geworden, wordt ook elk sterveling als zoodanig als de bezitter van werkkracht tot een waardevol lid van die volksgemeenschap gestempeld.

Van dit nieuwe gezichtspunt bekeken verschijnen ook de economische vereischten in een geheel nieuw licht. Zoo beteekent het veelal miskende begrip „autarkie" allicht geenszins, dat men zich geheel en al wenscht af te sluiten van de overige wereld. Autarkie moet veelmeer in positieven zin opgevat worden als het vrijmaken van alle in een volk sluimerende scheppende krachten. Door die ten volle te ontplooien zal tevens kunnen worden gewoekerd met alle ter beschikking staande natuurlijke rijkdommen van den eigen bodem. Een door zijn rijkdom aan arbeidskracht geschraagde volkshuishouding wordt in staat gesteld, om deze natuurlijke schatten tevens te bezigen als nuttige ruilobjecten in het handelsverkeer met de naburige volksgemeenschappen. Een dergelijke goederenhandel in het kader van uitgestrekte welvaartsgebieden — en als zoodanig moet ook het Europeesche vasteland worden opgevat — is in staat om met behulp van de voorhanden zijnde natuurlijke rijkdommen een zoodanig evenwicht te bewaren, dat dit groote economisch geheel als bestand tegen crisisverschijnselen en als zelfgenoegzaam mag worden beschouwd. Het bedrijvigheidsbeleid in dergelijke groote welvaartsgebieden waarborgt de betreffende volkshuishoudingen het provenu van haar arbeidzaamheid, óók in tijden van oorlog, en het reduceert het oorlogsgevaar zelf tot een minimum.

BIJ DE OPRICHTING VAN

Het Nederlandsche Arbeidsfront

DOOR

H. J. WOUDENBERG

1 MEI...

De dag van 1 Mei is de dag van den arbeid. waarop nog niet lang geleden de arbeidersmassa's in lange rijen door de steden en dorpen trokken met hoog boven hun hoofden de spandoeken met eischen en klinkende leuzen.



Doch op dit moment wil ik niet spreken over den strijd en de verdeeldheid, die op dien dag van lente en nieuw leven steeds tot uiting moesten komen:

Ik wil niet denken aan den haat en den zinloozen, vernietigenden klassenstrijd, die toen in die dagen werden gepredikt, want op dézen dag van 1 Mei, 1 Mei 1942, behoort de propageering van dit alles: van dezen haat, van dezen strijd en van deze verdeeldheid tot een voorgoed verleden.

De uitschakeling van stakings- en uitsluitingsmogelijkheden en de vele andere sociale maatregelen, die in de laatste twee jaren werden getroffen, ontnamen den arbeider reeds lang het gevoel van minderwaardigheid, waarmede men hem in de voorbije periode als proletariër in de maatschappij had vernederd.

Op dezen dag van 1 Mei is tenslotte zijn volledig eerherstel bereikt door de oprichting van het Nederlandsche Arbeidsfront, waarin allen die werken met hoofd en met hand in gelijkgerechtigde positie worden geplaatst ten opzichte van de gemeenschap, waarvan zij door hun gezamenlijken arbeid de bron van welvaart vormen.

Het is dit Nederlandsche Arbeidsfront, dat de belichaming vormt van de saamhoorigheid aller Nederlandsche werkers. Het is dit Nederlandsche Arbeidsfront, dat als taak op zich heeft genomen den nationalen arbeid in alle opzichten te beschermen, te verdedigen en voor verval te behoeden. Het is dit Nederlandsche Arbeidsfront, dat zorg draagt, dat iedere volksgenoot, welke positie hij ook in de maatschappij heeft verworven, zijn plaats in het economische leven der natie kan innemen in dién geestelijken en lichamelijken toestand, die hem tot een grootst mogelijke prestatie in staat stelt en daarmede het grootst mogelijke nut voor de volksgemeenschap waarborgt.

Het is dit Nederlandsche Arbeidsfront, dat den werkenden mensch tot steun en sterking in moeilijke levensomstandigheden is; dat zorgt voor een billijke loonregeling; dat bevredigende arbeidsvoorwaarden opbouwt; dat de lichamelijke en geestelijke ontspanning en ontwikkeling bevordert; dat zijn arbeidsvreugde opvoert; dat de harmonie tot stand brengt tusschen de werkers onderling; dat uiteindelijk den socialen vrede handhaaft.

Het Nederlandsche Arbeidsfront roept thans alle werkers op om zich in zijn rijen te scharen! Dat deze roep niet vergeefsch zij, doch gehoord worde en begrepen: door jong en oud, door man en vrouw. Alleen door hieraan gevolg te geven en door niets anders zal het Nederlandsche volk zich te midden der Europeesche volkeren wederom die plaats kunnen veroveren, waarop het door verleden en traditie recht heeft.

In het belang van Nederland en in het belang van het nieuwe Europa is het zaak den Nationalen Arbeid, onze eenige bron van volkswelvaart, zoo doelmatig mogelijk te organiseeren. De weg daartoe gaat via het Nederlandsche Arbeidsfront.

H. J. WOUDENBERG

Een nieuwe Mei in Nederland

„Door de oprichting van het Nederlandsche Arbeidsfront is thans ook in ons vaderland een einde gemaakt aan de geïmporteerde joodsche proletariërs-gedachte!"

EEN MEI.

Lente!

Teer omhuivert het jonge groen in wazige sluiering de twijgen van boomen en heesters. In hoog-blauwe luchten varen en scheren de zwaluwen door de wolken, teruggekeerd uit 't verre Zuiden-vol-zongestraal. In de sappig-groene weiden huppelen de lammeren. De tulpenvelden bloeien, geuren van hyacinthen worden weggedragen door den wind.

In de huizen der menschen riekt het naar boenwas en ammoniak, trots distributie en trots schaarschte, trots alle bonnenwee en 't staan in rijen voor winkels om 'n portie.... en in de harten der menschen stijgt weer het eeuwig verlangen om vrij te zijn en te zwerven, dáár, waar het mooi is en goed om te leven. Een niet te bedwingen zucht naar levensgeluk en naar al datgene wat ons het woord Leven met een hoofdletter doet schrijven, bruist en borrelt op, benevelt somwijl alle nuchter denken....

En dàn zien wij in gedachten voor onze oogen in die wereld van bloei, van tulpen en meidoorn, van zonneschijn en van nieuw leven die eindelooze troepen arbeiders, zooals we ze nog eenige jaren geleden op dezen feestdag van de natuur door de steden en dorpen van ons vaderland en door de steden en dorpen van de heele wereld zagen trekken, om te getuigen van een hunkerend verlangen naar één-zijn, om te demonstreeren voor toch zeer bescheiden eischen van redelijken arbeidsduur, redelijke belooning, een menschwaardige arbeidsgelegenheid of een verzorgden levensavond. En ondanks de kleurige spandoeken en de roode tulpen op borst en boezem waren al deze optochten een hoon, omdat zij een demonstratie waren van de ellende en de nooddruft waarin het beste deel van een volk: de scheppers van al datgene wat de welvaart eener natie beteekent, gedwongen was te leven!

Voorop marcheerde het gezag, te voet, te paard ofwel te motor. Daarachter buikten de geestelijke vaders van dit alles in plechtigen cadans. Fanfare, hoempablazend, volgde de muziek en tenslotte kwam de massa. De massa van duizenden. De massa van tienduizenden. Men vroeg niet wie zij waren en wat zij wilden: zij betaalden contributie en kregen leuzen waar zij in op gingen, leuzen die hen gegrepen waren uit 't hart: de leuzen op de spandoeken! Felkleurig geletterd stond daar de verbeelding van idealen-in-materie: „Acht uur Arbeid" of „Op voor Staatspensioen". En soms gingen die leuzen zelfs heel ver: moesten zij een idee geven hoe de arbeidersbelangen gediend werden tot zelfs vèr over de landsgrenzen: internationaal! „Geen man en geen cent voor het militarisme". Maar die leuzen bleven leuzen: nimmer werden zij verwerkelijkt.... en àls zij dat al werden, dan werd langs anderen weg bereikt, dat toch het arbeidersvolk de dupe bleef! „Acht uur arbeid".... maar de winsten van de groot-werkgevers en industrieelen bleven dezelfde, de werkstallen bleven stallen.... bij honderden gingen de werkers de straat op in verloren concurrentie met de machine.... Monstercoalities kwamen tot stand om de contributiebetalers iets te geven en.. iets anders te ontnemen: belangen werden verkwanseld: koehandeltjes werden gepleegd: een algemeen-kiesrechtwet ontstond ten koste van het openbaar onderwijs, het onderwijs juist voor het *arbeiderskind*...

En dan trok zoo'n lange stoet naar een zaal, waar een tooneelstuk werd opgevoerd, waar gecolporteerd werd met goedkoope geschriftjes voor veel geld: waar langs de wanden foto's hingen en spreuken en waar dan eindelijk een spreker kwam met een redevoering, waarbij geklapt moest worden en die begon met „Kameraden" in plaats van met „Mijne Heeren", waarbij de spreker in kwestie verder zijn heele auditorium en zich zelf ter meerdere verheerlijking „Proletariërs", noemde. Soms hingen in zoo'n zaal zelfs platen met den tekst „Proletariërs aller landen: vereenigt U!" En hoe harder nu die meneer maar krijschte, hoe harder er geklapt werd en des te meer enthousiasme laaide op, want hij kon het, wat je noemt, goed zeggen. En onder dien vloed van schoone woorden vergaten de verpauperden hun ellende, hun uitzichtloos bestaan: zagen zij niet hoe de verdediging van hun erfgoed, het vaderland, werd verkracht en versaboteerd: hoe het grootsch verleden en de historie van hun voorvaderen door bagger en modder werden gesleurd ...... zij vergaten dat allemaal en wij willen hen dat alles nog vergeven: wij willen hen zelfs hun droom vergeven van een de geheele wereld veroverend pauperslegér zonder discipline, orde of scholing: in uren van kommer en lijden gaan immers de zorgen 't eerste uit naar de materieele zijde van het leven. Maar nimmer zullen wij vergeven en vergeten, dat op den 1en Mei van ieder jaar iedere werker, die zijn leven en zijn denkvermogen in dienst stelde van de welvaart en het geluk van zijn Volk en Vaderland, door de zatgevreten bonzenkliek werd uitgemaakt voor

PROLETARIER!

Proletariër! Iemand die volgens de oorspronkelijke beteekenis van dit woord den staat alleen maar met zijn „Proles" of nabestaanden kan dienen! Die tenslotte, in de huidige beteekenis van het woord, een onterfde, een ontrechte, een buiten de wet gestelde was! Die daar dan, volgens de -joodsch-marxistische vernietigingsleer een één in moest stellen! Alsof hij het niet was, de proletariër, aan wien de welvaart van een volk te danken was! Het waren toch die „proletariërs", die de wegen bouwden of de machines lieten draaien, de zeeën bevoeren en hun schouders onder alle moeilijkheden zetten?!

Doch niet vertelde het communistisch manifest dat juist door de innige samenwerking tusschen kapitaal en arbeid deze welvaart bevorderd zou worden en tot bloei gebracht!

En na iederen dag van één Mei was er méér verbittering in de harten van duizenden en tienduizenden, die goed van willen waren: was er verbittering in de harten van hen allen, die als waardeloos afval de straat werden opgekwakt! Ofschoon zij allen op dien dag van lente en herleving hadden gedemonstreerd en die heele demonstratie hunnerzijds niets anders was dan een hartekreet naar bevrijding, naar zon, naar geluk.... wisten zij zich telken male weer armer dan het jaar daarvoor: verpauperden zij verder in ontevredenheid.... verbloedden zij met 'n glimlach op hun gelaten.... wànt: zij waren immers Proletariërs! Alleen de Revolutie zou hun verlossing brengen.... de bevrijding.... In sleurgang gingen zij hun leven verder.... in de tralie-kooi van allen dag.... en de Revolutievlag verkleurde van rood naar oranje.... de eischen werden allengs zachter geformuleerd.... werden voorzichtigjes in de glazenkast geborgen.... het bonzendom vegeteerde.... En dichters dichtten over proletariërs en schilders schilderden proletariërs en beeldhouwers beeldhouwden ze.... en 't was alles, in woord en in beeld, in taal en geschrift, de

ONTEERING VAN DEN ARBEIDER!

NU schrijven we 1942. En wederom is het één Mei geworden en wederom tooide zich na barren winter de natuur in haar doopkleed van groen en ontwaakte het leven. En wederom trokken Zij van den Arbeid op om te hooren naar het woord der bevrijding, naar dat woord, dat hen den weg moest zeggen naar de verlossing uit de poelen, waarin zij zich wisten. En ditmaal, in 1942, IS dat woord gesproken: op de bijeenkomst, welke op 1 Mei des avonds in het concertgebouw te Amsterdam werd gehouden, werd door den commissaris van het N.V.V. de

OPRICHTING VAN HET NEDERLANDSCHE ARBEIDSFRONT

verkondigd!

En daarmede is de zoo zeer gewenschte en in het kader van den opbouw van een Nieuw-Nederland noodzakelijk geachte totale eenheid van allen, die werken, bewerkstelligd: de eenheid van hen, die arbeiden met hun vuisten en van hen, die arbeiden met hun hoofd en hun geest: van hen uit de polders en van hen uit de venen, van hen uit de havens en van hen van de kantoren, van hen uit de fabrieken en van hen uit de ateliers, van hen die reizen met treinen of auto's en van hen, die naar hun werk trappen; van hen die daglooonen verdienen en van hen die weekloonen genieten of salarissen of bezoldigingen: zij allen: van hoog tot laag, van man tot vrouw, staan nu gelijk naast elkander aangetreden in EEN machtige organisatie, die slechts DIT doel heeft: de Gemeenschap te dienen!

Zoo is deze eerste Meidag een dag geweest van vèrstrekkende historische beteekenis voor het geheele Nederlandsche Volk: Het Nederlandsch Verbond van Vakvereenigingen, opgericht in het jaar 1907, waarbij meer dan ettelijke honderdduizenden, in verschillende groepen verdeeld, waren aangesloten, werd opgeheven. Oorspronkelijk vrij van alle politieke smetten, werd het in den loop der jaren, tegen den wil van vele leidende figuren, aan den rammelenden strijdwagen van de sociaal-democratische arbeiderspartij gebonden!

TOEN het in 1940, na de bezetting van ons land door Duitschland, noodzakelijk bleek, verschillende funeste invloeden uit te schakelen, werd de leiding van het verbond toevertrouwd aan den tegenwoordigen leider van het Arbeidsfront, den commissaris van het N.V.V., kameraad Woudenberg. Eind 1941 werden ook de confessioneele bonden opgenomen in het N.V.V., uitgaande van het standpunt, dat arbeid nimmer sectarisch is en dat dus dientengevolge ook de sectarische organisatie uit den booze is!

Onder zijn nieuwe leiding kon het N.V.V. reeds belangrijke resultaten bereiken voor zijn leden: in het tempo, waarmede C.A.O.'s gesloten werden, schoot een nog nimmer ondervonden vaart. Noodzakelijke bepalingen en wetten kwamen tot stand zonder hoofdelijke stemming of zonder bekrachtiging van H.K.H.'s en soortgelijke instanties met-of-zonder-kroon! Praatcolleges à la Ie en IIe kamer werden uitgeschakeld: het dynamische element van dezen tijd eischt snelheid. De doktoren in het verleden wachtten steeds tot de patiënt gecrepeerd was.... in den strijd tegen werkloosheid, patroonswillekeur e. d. waren al te veel stinkende wonden gemaakt! De reactie van kerkelijke zijde toonde zich niet onbetuigd en hieruit kan wel geconcludeerd worden, dat de maatregelen, door den commissaris van het N.V.V. genomen, goed waren: zij beteekenen een ondergang van toestanden, welke de kerk noodig heeft om haar positie te handhaven!

Velen ligt het generaal pardon nog in het geheugen, dat tienduizenden aanleiding gaf toe te treden tot het onpolitieke N.V.V., nadat dit door de bisschoppen van Nederland was verboden. Een tweede generaal pardon is gelijk met de oprichting van het Arbeidsfront afgekondigd en wel van nog wijdere strekking dan het voorgaande: *Voor hen, die 15 Juli 1941 nog lid van een erkende vakvereeniging waren en vóór 1 Juli 1942 a.s. tot het Nederlandsch Arbeidsfront toetreden, zal de vroegere contributie bij de toekenning van rechten op ondersteuning, uitkeering, ouderdomspen-*

sioen, overlijdensgeld, noodhulpbijstand, enz. in aanmerking worden genomen!

Wij willen in deze bijdrage, bij de wieg van de organisatie, welke de Nederlandsche gemeenschap tot nieuwe hoogten in zijn bestaan zal opvoeren, niet in finesses treden: wij zouden kunnen schrijven en ingaan op de bepalingen van het N.A.F., zooals de overlijdens-uitkeeringen, de invaliditeitsuitkeeringen, de ouderdomsregelingen, de ondersteuning bij huwelijk van vrouwelijke leden, de t.b.c.-zorg of de rechtsbescherming, maar wij hopen in de komende weken op al deze onderwerpen nader terug te komen. Wij willen deze bijdrage echter toch *niet* beëindigen, dan na nogmaals onze vreugde te hebben geuit over het voldongen feit, dat thans definitief een einde is gemaakt aan het praat-socialisme en dat daarvoor thans in de plaats is getreden

HET SOCIALISME VAN DE DAAD
ONDER KAMERAAD
H. J. WOUDENBERG

Vanaf dezen dag zal de man, dien U in den trein ontmoet, Uw kameraad zijn! Zal de man, naast wien U in den winkel staat, uw bondgenoot zijn! Zal de man, die Uw krant drukt en bij U in de bus stopt, die Uw groenten teelt en Uw aardappelen rooit, zal de heele Nederlandsche gemeenschap van werkers

UW WERELD

zijn; zullen al deze volksgenooten UW ARBEIDSKAMERADEN zijn, wien àllen, àllen één doel voor oogen staat:

DE WELVAART EN HET GELUK
VAN HET GEHEELE
NEDERLANDSCHE VOLK!

Hetgeen dan erkend wordt! En niet op een wijze als voorheen door minachting, door ontrechting, door verkrachting van al dat wat den mensch Mensch maakt, maar door een volledig

EERHERSTEL VAN DEN ARBEID.

Door de oprichting van het Nederlandsche Arbeidsfront is thans ook in ons vaderland een definitief einde gemaakt aan de geïmporteerde, joodsche PROLETARIERSgedachte! Alleen hierdoor zal de welvaart kunnen terugkeeren, die in de achter ons liggende jaren verloren ging door de door duizenden aanvaarde, opgedwongen schande van te moeten parasiteeren op den arbeid en het werk zijner arbeidskameraden! Alleen hierdoor zal ons Volk zich de plaats waard moeten maken, welke de Führer der Germanen het toebedacht heeft in zijn groote plannen voor het nieuwe, het nationaal-socialistische Europa.



De Führer in vredestijd temidden van de soldaten van den arbeid.

UIT „MEIN KAMPF":

De Führer over den arbeid en zijn belooning

De volksche staat zal tot een volkomen andere waardeering van het begrip arbeid moeten komen. *Hij zal, zoonoodig zelfs door een opvoeding van eeuwen, een einde moeten maken aan het waanzinnige feit, dat men minachting gevoelt voor den lichamelijken arbeid. Hij zal den mensch principieel niet naar het soort werk, dat hij verricht, moeten waardeeren, maar alleen naar den vorm en de kwaliteit van het gepresteerde.* Dit lijkt misschien krankzinnig in een tijd, dat de leegste krantenschrijver, alléén omdat hij met de pen werkt, hooger wordt aangeslagen dan de intelligentste werktuigkundige van fijne gevoelige machines. Deze onjuiste waardeering ligt echter, zooals ik reeds zeide, niet in de natuur der dingen, maar is een kunstmatig product van een verkeerde opvoeding, en was oorspronkelijk niet aanwezig. De huidige tegennatuurlijke toestand is nu eenmaal een van de vele algemeene ziekteverschijnselen van onzen ver-materialiseerden tijd.

Principieel moet worden vastgesteld, dat de waarde van iederen arbeid een tweeledige is, nl. *een zuiver materieele en een ideeele.* De materieele waarde ligt in de beteekenis, en wel in de materieele beteekenis, welke de arbeid voor het leven der gemeenschap bezit. De materieele waarde van een bepaalden arbeid wordt des te grooter, naarmate een grooter aantal volksgenooten direct of indirect er nut van heeft. Deze waardeering wordt eenerzijds plastisch uitgedrukt in de grootte van het materieele loon, dat ieder persoonlijk voor zijn werk krijgt. Tegenover dit zuiver materieele loon nu, staat het ideëele. Dit wordt niet bepaald door de materieele beteekenis van den gepresteerden arbeid, maar door de noodzakelijkheid daarvan. Hoe zeker het ook is, dat het materieele nut van een uitvinding grooter kan zijn dan dat van een dagelijks wederkeerend hulpbetoon, even zeker is het, dat de gemeenschap toch evenzeer is aangewezen op dezen kleinsten dienst als op dien grootsten. De gemeenschap kan in materieel opzicht een verschil maken tusschen de waarde, welke de door elk gepresteerde arbeid voor haar bezit, en kan dat ook tot uitdrukking laten komen in een verschillende belooning; maar ze moet, ideëel gezien, de gelijkheid vaststellen van allen, die op hun gebied — onverschillig, welk gebied dat is — hun best doen. Dit is zeker de eenige maatstaf voor de waardeering van een mensch, en het bedrag, dat hij daarvoor int, behoort geheel buiten beschouwing te blijven.

Omdat een verstandige staat er zich op toelegt, om te zorgen, dat iedere enkeling het werk te doen krijgt, dat in overeenstemming is met zijn capaciteiten, of anders gezegd, dat de kundige menschen worden opgeleid tot het werk, dat hun het beste ligt, en ook zal eischen, dat onder capaciteit nooit datgene wordt verstaan, wat men kunstmatig in iemand heeft gestampt, maar integendeel juist datgene, wat van nature in hem ligt, dat capaciteit dus een geschenk der natuur, en nooit een verdienste van den mensch is, daarom zal de burger in zulk een staat zijn volksgenoot ook nooit kunnen beoordeelen naar het werk, dat hij verricht, omdat hem dat tenslotte in zekeren zin is toegewezen.

Want de eigenschappen, welke hij bij zijn geboorte bezat, hebben dezen arbeid bepaald, en waren tevens oorzaak van de bijzondere opleiding, welke hij in het algemeen belang genoot. De bepaling van de waarde van een mensch moet gebaseerd zijn op de manier, waarop hij zich van de, hem door de gemeenschap toevertrouwde, taak kwijt. Want het werk, dat de mensch verricht, is niet het doel van zijn bestaan, doch slechts het middel daartoe. Integendeel, zijn hoogste taak is, om zich als mensch verder te ontwikkelen en te veredelen en dit kan hij slechts binnen het kader van zijn cultureele gemeenschap, die altijd op 't fundament van een staat gebaseerd moet zijn. Hij moet ertoe bijdragen om dit fundament in stand te houden. De vorm van deze bijdrage wordt dan door de natuur bepaald; en nu is het zijn taak, om vlijtig en eerlijk aan de volksgemeenschap terug te geven, wat deze aan hem gegeven heeft. Wie dit doet, verdient de hoogste waardeering en het grootste respect. *Het materieele loon kan varieeren naar het voordeel, dat de gemeenschap van zijn arbeid heeft; maar het ideëele moet worden bepaald door de waardeering; en die komt ieder toe, die de krachten, welke de natuur hem schonk, en welke zijn volksgemeenschap ontwikkelde, gebruikt om zijn volk te dienen.*

Dan zal het echter ook geen schande meer heeten, om een eerlijk en fatsoenlijk arbeider te zijn; maar wel, om een slecht ambtenaar te zijn, en als zoodanig Gods tijd en het brood der gemeenschap te stelen. Dan zal men het ook slechts als iets vanzelfsprekends beschouwen, dat men niemand een taak opgeeft, waarvan men zeker weet, dat hij haar niet kan vervullen.

Overigens is zulk een optreden ook de eenige mogelijkheid, bij de algemeene gelijkheid van alle burgers voor de wet, een juridisch juisten maatstaf te kunnen aanleggen.

Onze tijd breekt immers zichzelf af: hij voert een algemeen kiesrecht in, kletst over gelijke rechten, maar weet voor die rechten geen basis te vinden. Hij beschouwt het materieele loon als de uitdrukking van de waarde van den mensch en maakt daardoor reeds van te voren de edelste gelijkheid, welke bestaanbaar is, onmogelijk. Want gelijkheid is niet gelegen — en kan nooit gelegen zijn — in de prestaties van den enkeling als zoodanig, maar is alleen mogelijk in den vorm, de hoedanigheid van het door ieder gepresteerde. Alleen daardoor wordt het toeval der natuur bij de beoordeeling van de waarde van den mensch uitgeschakeld, en heeft hijzelf de gelegenheid, om zich te maken tot wat hij zelf wil.

In onzen tijd, nu groote groepen der bevolking geen anderen maatstaf voor de waardeering weten, dan het ontvangen salaris, heeft men — zooals ik reeds zeide — geen begrip voor deze dingen. Integendeel: *Wie deze wereld, welke toch tot in hart en nieren ziek en rot is, genezen wil, moet eerst den moed hebben, om de oorzaken van dit alles te vinden. Maar dat moet juist een der eerste zorgen van de nationaalsocialistische beweging zijn: om dwars tegen alle kleinburgerlijke opvattingen in, uit ons geheele volk die krachten te verzamelen en organisch te rangschikken, welke in staat zijn, om in de eerste gelederen voor een nieuwe wereldbeschouwing te strijden.*

Frankrijk in de kentering van den tijd

(Van onzen medewerker buitenland)

Zal de Fransche stem in het nieuwe Europa worden gehoord?

TOEN Frankrijk in November 1918 als overwinnaar uit den eersten wereldoorlog te voorschijn trad, waren alle voorwaarden aanwezig, dit land te herstellen in den ouden luister, dien het eens als toonaangevende groote mogendheid op het Europeesche vasteland bezeten had. Een vruchtbaar grondgebied, gezegend met vele bodemschatten en een mild klimaat, grenzend zoowel aan de Middellandsche Zee als aan den Atlantischen Oceaan, bood den ruim veertig millioen inwoners alle mogelijkheden tot een welvarend bestaan. Daarenboven bezat het in Afrika en Azië rijke koloniën, welke bij een doelmatig beheer jaar in jaar uit groote winsten zouden kunnen afwerpen. Een groot leger en een machtige vloot hadden tot taak dit alles, waarbij zich nog de gebieden en leveringen van het overwonnen Duitschland voegden, te beschermen. Een taak, die het land, mits geleid door een verstandige regeering, niet boven zijn krachten behoefde te gaan. Omkranst door de lauweren der overwinning wachtte Frankrijk een schoone toekomst: vele onvervulde beloften en verwachtingen konden zich verwezenlijken.

Het kwam geheel anders uit. Het land toonde zich niet bij machte de vruchten van zijn overwinning te plukken. Het verviel van kwaad tot erger, werd tot een speelbal van het internationale jodendom, dat samen met het grootkapitalisme het land uitzoog en beroofde van zijn kostbaarste levenssappen. En zoo ooit een volk zijn tol heeft moeten betalen aan de „democratie" dan is het wel het Fransche volk, dat in weerwil van zijn fouten en gebreken toch waarlijk wel een beter lot verdiend had. Welgeteld waren het zeven en veertig regeeringen, die vanaf November 1918 tot September 1939 het land naar den afgrond leidden. Waren het tusschen de vijfhonderd en duizend ministers, die in gezamenlijk streven, dit waarlijk fraaie resultaat wisten te behalen....

Op 14 Juni 1940 rukten de Duitsche troepen Parijs binnen. Reeds enkele dagen later, op 17 Juni, nam maarschalk Pétain het bestuur uit de handen van Reynaud, die nog geen veertien dagen aan het bewind geweest was, over, waarna dienzelfden dag nog Duitschland om wapenstilstand werd verzocht. En in denzelfden salonwagen, waar op 11 November 1918 maarschalk Foch met een grof „Wat komt gij doen, heeren!" onder onteerende omstandigheden de Duitsche onderhandelaars ontving, werd op 21 November de Fransche delegatie door den Führer te Compiègne ontvangen. Een zware, moeilijke periode in de geschiedenis van Frankrijk was aangebroken. Doch tegelijkertijd doemden de mogelijkheden tot herstel op. Want Duitschland wilde wel den vrede met Frankrijk, maar het stelde daartoe geenszins zijn ondergang als voorwaarde. Het overwonnen Frankrijk moest de gevolgen van zijn nederlaag dragen, doch werd niet in zijn eer gekrenkt. Wat Duitschland verlangde werd niet gedicteerd door gevoelens van haat of wraak, maar door de militaire noodzakelijkheden, die het als verder strijdende overwinnaar wel moest opleggen.

ONDER den indruk van de gebeurtenissen te Oran, alwaar de reeds gedeeltelijk ontwapende en zeker op dat oogenblik niet voor den strijd gereed zijnde Fransche vloot door de Engelschen werd overvallen, verbrak op 5 Juli de Fransche regeering de diplomatieke betrekkingen met Engeland en werd Laval als minister van staat in het kabinet opgenomen. Het oogenblik waarop een politiek van oprechte toenadering tot Duitschland, dat zich ten doel gesteld had Europa tot een eenheid samen te smeden, een aanvang nemen kon, scheen te zijn aangebroken. Duitschland, dat zich zeer wel bewust was, dat het Fransche volk, gebukt als het ging onder de verpletterende nederlaag, die het zoojuist geleden had, de gevoelens van haat en vijandschap, waarin het gedurende ruim zeventig jaren schier onafgebroken was opgevoed, nog niet van zich af had kunnen werpen, trachtte thans met geduld een geest van wederzijdsch begrip en verzoeningsgezindheid aan te kweeken. Laval was de man, die op 29 September 1931, nadat iets dergelijks sinds 1878 niet had plaats gevonden, samen met Briand een officieel ministerieel bezoek aan Berlijn bracht, teneinde de mogelijkheid tot samenwerking op economisch terrein te onderzoeken. Hij was de man, die in de spannende dagen van 1935, toen het Italiaansch-Abessinische conflict den strijd in Europa dreigde te doen losbarsten, begrip toonde voor de positie waarin Italië verkeerde en die tenslotte bij meerdere gelegenheden had aangedrongen op een betere verstandhouding met het nationaal-socialistische Duitschland. O.a. door in November 1934 met den Duitschen gezant in directe onderhandeling betreffende het Saarprobleem te treden. Zoo behoeft het geen verwondering te wekken, dat deze man, meer dan welke andere Fransche staatsman ook, het vertrouwen van Duitschland genoot en hij aangewezen scheen om langs den weg der geleidelijkheid te geraken tot de juiste verhouding tusschen overwinnaar en overwonnene, met het doel Frankrijk in te schakelen in de Europeesche eenheid. Nog nader scheen dit oogenblik van samenwerking te komen, toen op 12 Juli Laval benoemd werd tot waarnemend minister-president en daarmede werd aangewezen als eerste vertrouwensman van maarschalk Pétain. De aanvankelijke resultaten waren bemoedigend. Op 22 en 24 October werden tusschen Adolf Hitler en Philippe Pétain in het Fransche plaatsje Montoire besprekingen gevoerd, waarbij de Führer den overwonnen tegenstander de hand tot samenwerking bood.

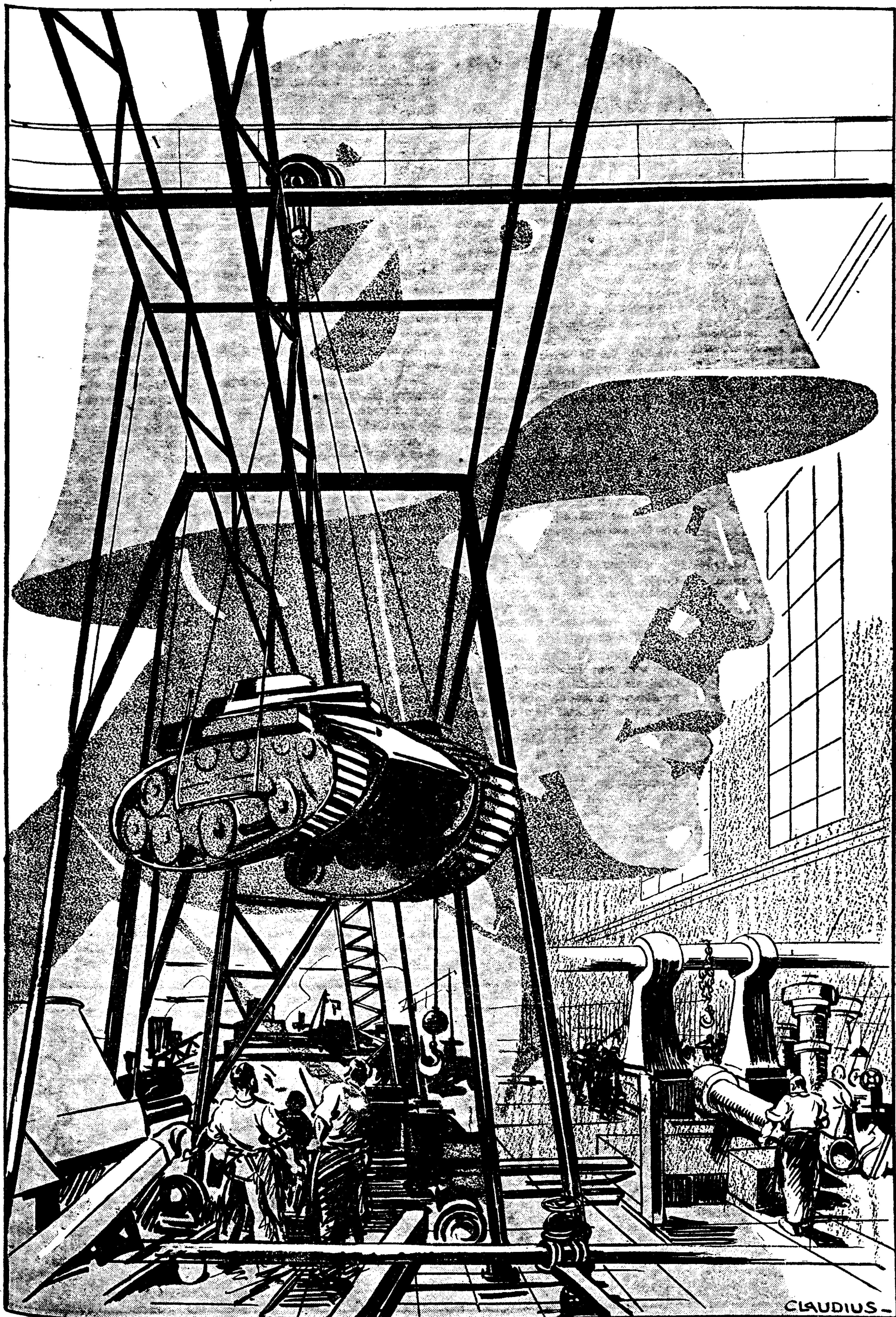
Vond zoo Laval bij den Europeesch denkenden overwinnaar begrip en een oprecht streven naar verzoening, de Fransche conservatieve elementen, wien het gelukt was zich meer en meer tusschen hem en den maarschalk te dringen, brachten hem spoedig ten val. Wederom gelukte het deze anti-Europeesche kliek, welke reeds zoovele jaren de lakens had kunnen uitdeelen, haar wil door te zetten en triomfeerde zij op 13 December over Laval. Weliswaar verklaarde maarschalk Pétain op 14 Dec. in zijn tot het Fransche volk gerichte radiotoespraak, dat het ontslag van Laval geenerlei effect had op de betrekkingen tot Duitschland, doch het verdere verloop der gebeurtenissen toonde steeds duidelijker aan, dat de Fransche politiek in een slop geraakt was en vóór noch achteruit kon. De feiten wezen uit, dat Frankrijk, vooral het onbezette deel van het land, het tempo der „revolutie" nog niet kon bijhouden en opnieuw kreeg de reactie de overhand. Het proces te Riom werd van deze geestesgesteldheid als het ware een demonstratie. In dit proces, waar figuren als Gamelin, Blum, Daladier en anderen, die voor den oorlog leidende rollen in de Fransche politiek vervuld hadden, zich hadden te verantwoorden, werd den beklaagden hun schuld aan de nederlaag ten laste gelegd, doch ten aanzien van hun verantwoordelijkheid inzake het uitbreken van den oorlog — hoe men het ook beziet een toch heel wat belangrijker kwestie — werd met geen woord gerept.

THANS liggen reeds anderhalf jaar tusschen 13 December 1940, toen Laval ging en 18 April 1942, toen hij terugkeerde. Hijzelf heeft de balans dezer periode opgemaakt, door aan den vooravond van zijn terugkomst te verklaren, dat de politieke toestand, waarin Frankrijk was komen te verkeeren, van dag tot dag slechter werd. Deze waarschuwing werd door hem uitgesproken als grondlegger van de „politiek van Montoire" en het is op denzelfden grond, dat hij besloten heeft wederom de verantwoordelijkheid te gaan dragen. Een verantwoording, welke zich niet beperkt tot Frankrijk alleen, doch welke zich uitstrekt over geheel Europa.

In dit Europa rijzen, in afwachting van de zekere komst van de overwinning, de fundamenten van het nieuwe. Ieder land en ieder volk in ons wereldddeel dient thans de vraag te beantwoorden, welk aandeel het in dezen opbouw wenscht bij te dragen. Waarbij het land of volk, dat zich thans buiten de strijdende gemeenschap plaatst en meent te moeten blijven volharden in een politiek van afwachten, het risico loopt straks in verlatenheid te zullen moeten achterblijven. Ook Frankrijk en met Frankrijk het Fransche volk, dient thans te beslissen.

In hoeverre Frankrijk zijn houding thans definitief heeft bepaald moet worden afgewacht. Alle teekenen wijzen er echter op, dat de regeering te Vichy, in weerwil van de beurtelings dreigende en lokkende houding der geallieerden, die vooral met behulp van den Amerikaanschen gezant Leahy steeds opnieuw pressie trachten uit te oefenen, de ernstige vermaning, welke door Adolf Hitler in zijn rede ter gelegenheid van den Heldengedenkdag werd uitgesproken, ter harte heeft genomen. Na een aantal voorbereidende besprekingen heeft Pétain Pierre Laval opnieuw in de regeering opgenomen en hem belast met de leiding van de binnen- en buitenlandsche politiek, waarbij tevens het ministerie van voorlichting aan zijn inzichten werd toevertrouwd. Een gemakkelijke taak is dit zeker niet. Domheid en traagheid hebben een taai leven — ook in Frankrijk. En juist in dat land is het aantal lieden, wier persoonlijke belangen nog nauw verbonden zijn met de instellingen van weleer, groot. Deze machten, waarvan de kracht en de invloed zeker niet onderschat mogen worden, zullen geen gelegenheid overslaan om Laval in de oogen van het volk verdacht te maken en zijn aanzien in de regeering te ondergraven. Doch aan den anderen kant mag worden vastgesteld, dat een groot en in omvang toenemend deel van het Fransche volk sedert den 18en April opnieuw de hoop heeft opgevat, dat voortaan Frankrijk's stem ook in het nieuwe Europa weer zal worden gehoord.

Ons antwoord aan Engeland:



Dit is ònze twee-frontenoorlog!

Het Britsch-Joodsch oorlogsverbond

Een aantal uitspraken uit onverdachte bron

Nog maar enkele dagen voordat de oorlog uitbrak, haastte de bekende leider der Zionisten Dr. Chaim Weizmann zich, aan den toenmaligen Engelschen minister-president Chamberlain de plechtige verzekering te geven, dat het jodendom in den aanstaanden oorlog zal staan aan de zijde van Groot-Brittannië.

Op 29 Augustus schreef Chaim Weizmann aan Chamberlain

„In dit uur van het beslissend keerpunt dwingt mij het besef, dat de joden voor het verdedigen van heilige goederen hun cijns kunnen betalen, dezen brief aan U te richten. Ik zou gaarne op de meest duidelijke wijze de verklaringen bevestigen, welke ik en mijn collega's hebben afgelegd in de laatste maanden en in het bijzonder in de afgeloopen week, *dat de joden vasthouden aan Groot-Brittannië en zullen strijden aan den kant der democratieën.*"

Het jodendom heeft daarmede van zijn hart geen moordkuil gemaakt. In het schrijven als antwoord, hetwelk Chamberlain op 2 September 1939, derhalve één dag voorafgaande aan de Engelsche oorlogsverklaring aan Duitschland, tot Chaim Weizmann richtte, ging de Engelsche minister-president met vreugde op dit joodsche aanbod van een verbond in en onderstreepte zoodoende het traditioneel joodsch-Britsche bondgenootschap.

De briefwisseling tusschen Weizmann, voorzitter der „Jewish Agency for Palestine", en Chamberlain, is woordelijk gepubliceerd in nummer 68 van het „Palestine Correspondence Agency" van 5 September 1939.

Na de gevolgde oorlogsverklaring van Engeland aan Duitschland beschouwde het jodendom zich ook onmiddellijk als zijnde in oorlog met Duitschland.

Het te Brussel verschijnend joodsche blad „L'Avenir Juif" schreef op 9 September 1939:

„Het „Agence Juive" voor Palestina heeft de volgende proclamatie bekend gemaakt:

„De regeering van Zijne Majesteit heeft den oorlog aan het Duitschland van Hitler verklaard."

„De oorlog, welke door het Duitschland der Nazi's aan Groot-Brittannië werd opgedrongen, *is insgelijk onze oorlog.* Wij zullen aan leger en volk van Groot-Brittannië elke in onze macht liggende hulp verschaffen."

Dit bepalen van de houding laat eveneens aan duidelijkheid niets te wenschen over. Behalve de verdraaiing, dat Duitschland aan Engeland den oorlog heeft opgedrongen, is aan deze afkondiging opmerkelijk de openlijke joodsche getuigenis, dat het jodendom den huidigen oorlog beschouwt als zijn eigen oorlog.

De bekende joodsche krant „Le Avenir Juif" beschreef, zooals het Italiaansche blad „Il Regime Fascista" van 20 November 1940 meldt, het nauwe verbond tusschen joden en Engelschen met de volgende woorden:

„In dezen oorlog bestaat er tusschen joden en Engelschen geen onderscheid. Elke Engelschman is een jood. Elke jood is een Engelschman. De zege van het Britsche wereldrijk is de zege van Israël."

Dit is even duidelijk als de woorden van den Britschen gezant in Chili, sir Charles Bentinck, die verscheidene maanden geleden door zijn regeering naar Engeland werd teruggeroepen. Voordat hij afreisde, betuigden de vertegenwoordigers van het Zionisme en van het „Jewish Agency for Palestine", den heengaanden diplomaat hun dank, dat hij voor de zaak van het jodendom en in het bijzonder voor de joodsche kolonie te Santiago, zoo dapper op de bres heeft gestaan.

In zijn antwoord aan de joodsche vertegenwoordigers zei sir Charles Bentinck het volgende:

„Het Britsche volk en het joodsche volk zijn in den huidigen strijd verbonden op leven en dood."

In denzelfden gedachtengang bewegen zich de woorden van den Britschen minister van Luchtvaart, sir Archibald Sinclair, die, zooals de „Manchester Guardian" van 26 Januari '42 bericht, in een redevoering op het jaarlijksch congres der Zionistische Vereeniging van Groot-Brittannië en Ierland als volgt sprak:

„Meer dan ooit staat en valt het lot van het wereldjodendom met de overwinning der vrijheidslievende volken in de wereld."

Nog voordat de oorlog was uitgebroken bracht het Engelsche parlementslid, de joodsche overste H. L. Nathans, zooals „The Jewish Chronicle" van 2 Januari '39 meldt, hetzelfde tot uiting met de navolgende woorden:

„Indien Zion valt, sleept het het Britsche Rijk mee."

Sterker kan men het joodsch-Britsche bondgenootschap voor de openbare meening der wereld moeilijk met bewijzen staven.

Ook de joodsche bewering, dat deze oorlog het jodendom aan de zijde van Groot-Brittannië is opgedrongen, tengevolge van de Duitsche vervolgingen der joden, is niet steekhoudend. In werkelijkheid heeft het jodendom er in de eerste plaats Groot-Brittannië voor gespannen om dezen oorlog ten slotte aan den gang te brengen. Het joodsch-Britsche bondgenootschap dagteekent niet eerst van vandaag of gisteren, doch het kan bogen op een overlevering van meerdere eeuwen. Hierop wordt eveneens sterk de nadruk gelegd door het Canadeesche jodenblad „The Canadian Jewish Chronicle". In nummer 25 van dat blad van 6 November 1941 lezen wij:

„Mr. Samuel Bronfman, nationaal voorzitter van het Canadian Jewish Congres, besloot op Zondagavond te Hamilton de provinciale jaarlijksche samenkomst der vertegenwoordigende organisaties van het Canadeesche jodendom met de navolgende woorden:

„In den grootschen strijd, welke thans aan alle helderdenkende krachten der menschheid plichten oplegt, gaan de joden dezer kolonie er prat op, wapenbroeders te zijn van al de verschillende volken en geloofsbelijdenissen, welke zich hebben aangegord om ons rijk op te bouwen."

„Sinds eeuwen heeft er tusschen ons en den geest, die Engeland heeft, een intellectueele en moreele verwantschap bestaan."

„Wij zijn aan dit land met onverbreekbare banden reeds verbonden geweest vóór de dagen, dat Olivier Cromwell's soldaten ten strijde trokken, zingende de psalmen van koning David, voorts door tientallen van jaren heen als mannen van ons ras een zoo belangrijke rol speelden in de heldendichten van ons rijk, een minister-president in Engeland, een onder-koning in Indië, soldaten en geleerden, organisators en industrieelen en een groot aantal bescheiden en gehoorzame burgers".

„Het plaatste zich aan de spits van alle volken, welke het meeste begrip voor ons toonden en het was het eerste volk, hetwelk naar dit begrip handelde: Heden op den dag af 24 jaar geleden vaardigde de regeering Zijner Koninklijke Majesteit de verklaring van Balfour uit, een zinnebeeld onzer geestelijke verwantschap in elk opzicht."

Uit deze woorden van een leidenden Canadeeschen jood blijkt duidelijk het door de eeuwen gehandhaafde, innige verbond tusschen het jodendom en het Engelsche volk.

Dat het jodendom het worstelen van thans enkel en alleen beschouwt als een oorlog, welke gevoerd wordt voor zijn eigen joodsche denkbeelden, wordt door het joodsche blad „The American Hebrew" in zijn uitgave van 20 December 1940 ruiterlijk erkend. Op bladzijde 8 van dat nummer lezen wij:

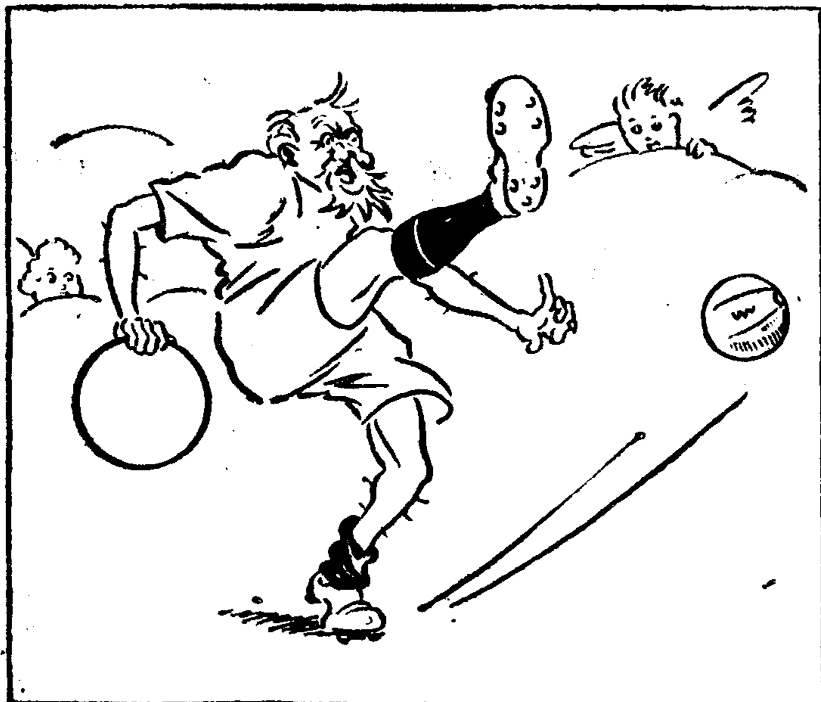
„Nog nimmer is het begrip van een oorlog zoo sterk geweest als thans. De menschheid is heden ten dage gesplitst in twee kampen, welke elkaar bestrijden uit hoofde van één enkel denkbeeld. Het is de strijd der joodsche levensopvatting tegen de levensbeschouwing van de vijanden der joden. Het is de joodsche leefwijze tegen de levensopvatting der vijanden van de joden, om welke thans in de geheele wereld wordt gestreden."

Daarmede is het doel van dezen oorlog van de zijde van het jodendom scherp omlijnd.

De Amsterdamsche Schoolvoetbal - wedstrijden zijn begonnen...



Hoe dwaas de Roomsche Kerk met haar heiligen omspringt, moge uit het nevenstaande blijken. Wij meenen, dat er betere namen voor voetbalclubs te bedenken zijn!



St. Hubertus neemt een vrijen schop......



......die meesterlijk wordt gestopt door St. Thomas van Aquino.

Zoetigheden met een bitteren bijsmaak

TOEN bekend werd, hoe tal van winkeliers in rookartikelen en versnaperingen eensklaps in de gelegenheid waren, de koopers van het verlangde te voorzien, mits zij maar met zekere bons voor den dag kwamen, is er — en zéér terecht — een storm van verontwaardiging opgegaan en van verschillende zijden is er op aangedrongen, dat van overheidswege maatregelen genomen zouden worden, om dergelijke manipulaties te voorkomen. Inderdaad werden ook reeds stappen ondernomen, waardoor de practische waarde van het minderwaardig gedoe van de bovenbedoelde winkeilers vrijwel tot nul zal worden gereduceerd.

Ieder weldenkende volksgenoot zal zulks toejuichen, omdat tegen elke poging tot sabotage van het distributie-apparaat zoo krachtdadig mogelijk stelling moet worden genomen. Maar.... dan pakke men ook niet alleen saboteerende winkeliers bij den kraag, doch trede ook krachtig op tegen de groot-industrieelen, die op de een of andere wijze handelingen plegen, welke lijnrecht indruischen tegen hetgeen de overheid met een goed-omlijnd distributie-systeem beoogt.

Indien men, in een stad als Amsterdam, het uitgebreide personeel uit den trein ziet stappen, dat de arbeiders en arbeidsters van de N.V. C. J. van Houten & Zn. te Weesp vormt, dan valt het op, hoe al die menschen soms beladen met pakken thuiskomen. Eerst is dit waargenomen, toen de cacao „op den bon" kwam. Het personeel werd verblijd met enorme hoeveelheden cacaopoeder, welke men tegen grossiersprijs kon bekomen, terwijl het verboden was cacao buiten de distributie om te leveren. Nu weer is de firma Van Houten op dezelfde wijze te werk gegaan bij de afkondiging van de verkrijgbaarstelling van rook- en versnaperingskaarten. Het in Weesp werkende personeel moet, naar ons verteld is, zoo ongeveer 800 koppen tellen. Daaronder zijn er verschillende gehuwden, maar ook vele ongehuwden. De eerstgenoemden kregen een pakket bonbons en chocolade mee naar huis voor een grossiersprijs van f 4.— en de ongehuwden een pakket, waarvoor f 2.25 betaald moest worden. Maakt men een eenvoudig rekensommetje, dan komt men dus tot een goederenwaarde van eenige duizenden guldens, die aan het personeel van Van Houten verstrekt werd, op een oogenblik, dat de versnaperingen als distributieproduct in uitzicht werden gesteld.

Zoo oogenschijnlijk zou men vragen of de loonen bij Van Houten dan zoo hoog zijn, dat arbeiders zoo maar f 4.— voor een pakket snoeperij kunnen uitleggen, en dat nog wel twee weken achtereen, want de directie heeft de uitreiking van de pakketten zelfs herhaald. Maar dáárover behoeft men niet bezorgd te zijn, want het personeel mag het bedrag van eventueel f 8.— of wel f 4.50 (natuurlijk hebben allen de pakketten de beide malen dankbaar in ontvangst genomen) op de lange baan betalen. Wekelijks kunnen de arbeiders en ook het kantoorpersoneel desnoods een klein bedrag afbetalen van het verschuldigde voor de pakketten.

Wanneer nu de firma Van Houten zóó royaal van haar producten was voorzien, dat zij haar talrijke afnemers onder de winkeliers ook maar eenigszins behoorlijk kon bedienen, dan zou de geste tegenover het personeel ook niet zoo'n ergernis wekken onder de neringdoenden, die „zitten te springen om het bestelde, maar geen kilo kunnen krijgen", naar ons door verschillende winkeliers, afnemers van C. J. van Houten & Zn., verzekerd is. Reeds uit dat oogpunt moest het dus afgekeurd worden, dat de directie der Van Houten's fabrieken dergelijke pakketten aan haar personeel tegen grossiersprijzen verkoopt.

Wie, zooals wij dit gedaan hebben, eens iets dieper onderzoekt en tot de conclusie komt, dat de directie der van Houten's fabrieken zeer fel tegen de nieuwe orde en al wat daarmee samenhangt, gekant is en wie dan nog bovendien weet, dat een dergelijke geest door bijna het geheele personeel waart en dat de enkelingen, van wie het bekend is, dat zij geen verstokte luisteraars naar den Engelschen zender zijn, op de minderwaardigste wijze worden gesard en gehoond, dien zal het niet zoo onbegrijpelijk voorkomen, waarop de Van Houten's directie op bepaalde oogenblikken zoo bijzonder „sociaal" en vrijgevig wordt jegens haar uitgebreide personeel.

Het op een dergelijke schaal onttrekken van massa's producten aan de distributie kan weer een schakel vormen in de keten van afkeurenswaardige middelen, welke door de anti's gesmeed wordt tegen het goed functionneeren van het huidige distributie-apparaat. Hoe meer er geklaagd wordt, des te welkomer het sommigen zal zijn en hoe kleiner de fabrieksvoorraden van distributie-producten, hoe grooter de kans wordt op klachten. Gevraagd zou echter mogen worden hoe de verschillende autoriteiten denken over handelingen van een industrie als die der N.V. C. J. van Houten & Zn., juist wanneer er een nieuwe distributieregeling in uitzicht wordt gesteld. Wien dringt, na kennisname van het bovenstaande, niet het woord „sabotage" naar de lippen?

De Amsterdamsche
GEMEENTE-WATERLEIDING
in verkeerde handen

Tot degenen, die ter gelegenheid van den verjaardag van den Führer amnestie gekregen hebben, behoort ook de directeur van de Amsterdamsche Gemeente Waterleiding, Ir. Biemond. Deze man was en is een bekend hitser tegen de vertegenwoordigers van de nieuwe orde, hetgeen overigens zeker geen verwondering kan wekken, wanneer men weet, dat Biemond destijds op een vergadering van den Gemeenteraad met gesloten deuren, op aanstichting van De Miranda werd benoemd, terwijl de beide officieele candidaten, de Heeren Van Dijk en De Graaf, eenvoudig werden gepasseerd. Naar wij meenen te weten, heeft Volk en Vaderland eenigen tijd geleden trouwens het een en ander over dezen gang van zaken onthuld.

Over het beleid van Biemond als hoofd van een belangrijk Gemeentebedrijf zijn de laatste jaren talrijke klachten binnengekomen, terwijl ook zijn zonderlinge protectie van bepaalde personen veel stof heeft doen opwaaien. Zijn secretaresse b.v., mej. Ruigrok, wier bekwaamheden bepaald onder het middelmatige liggen, staat rechtstreeks onder hem in een functie, welke men als groep 5 van de ambtenaren-hiërarchie klassificeert. Dit beteekent, dat zij een inkomen geniet van f 2700.—, terwijl ruim 60 pct. der ambtenaren van de Gemeente Waterleiding niet hooger komt dan groep 3. Biemond stond verder toe, dat een zijner ambtenaren met communistische sympathieën op het kantoor groette met „Rood Front" en toen enkele leden der N.S.B. hierover hun beklag indienden, beet hij dezen toe, dat zij „provoceerden!"

In ieder geval had men ook van dezen hitser mogen verwachten, dat hij zich na zijn vrijlating uit het kamp in Leusden wat meer ingetogen zou gedragen. Doch ook deze verwachtingen komen bedrogen uit. Want nauwelijks had hij het kamp achter zich gelaten of hij begaf zich naar een in de buurt gelegen café belde zijn kantoor in Amsterdam op en gelastte met de noodige g.v.d.'s, dat men direct een dienstwagen der gemeente naar Leusden zou sturen om meneer daar te komen afhalen! Dit is toch wel het toppunt van brutaliteit! En, thuisgekomen, nam hij voorts direct drie weken ziekteverlof om op zijn verhaal te komen!

Biemond verkeert in de veronderstelling, dat hij na afloop van deze periode in zijn oude functie zal worden hersteld, doch wij vertrouwen er op, dat de hoogere autoriteiten zullen inzien, dat van deze gelegenheid gebruik moet worden gemaakt om een dergelijk element voorgoed — en wel zonder pensioen — van de baan te schuiven.



St. Dominicus maakt hands!



St. Louis kopt den bal op meesterlijke wijze, maar St. Ignatius verricht een „wonder" en de bal mist het doel.

De uitslagen

Herv. Lyceum—Jac. Maris 1—3; Willem Hovy—Jac. v. Lennep 0—2; C: H. H. v. Kol—Van Deventer 2 1—2; Tweede Vijf 2—Jac. Maris 2 0—1; Vijfde Ambachts 3—St. Ign. Coll 3 1—1; Derde Vijf 2—St. Ign. Coll 5 4—3; Vierde Drie—Ad. v. Scheltema 2—1; Vierde Ambachts 2—St. Louis ULO 2—1 St. Hubertus ULO 2—Tweede OHS 2 2—2; St. Maria ULO 2—Friso 2 3—1; St. Ign. Coll 7—Derde Ambachts 10 0—4; St. Dominicus 2—Van Deventer 3 0—0; E: R. v. Goens—Chr. L.O. Hogeweg 1—1; St. Thomas v. Aquino—St. Johannes Duivendrecht 5—0, (Reg.); St. Maria L.O.—St. Augustinus 0—1; Sloterdijk—Vondel 2—0; Orion—Or. Nassau 2—0; Lavendel—Desida 1—0.

KORTE  NOTITIES

Van de O. Z. O.-commissie

Op 23 April is te Rotterdam een **buitengewone algemeene vergadering van aandeelhouders van Van der Bergh & Jurgen's Fabrieken gehouden. Aanleiding tot deze vergadering was het „Besluit op de Dividendbeperking 1941", volgens hetwelk aan aandeelhouders geen grooter dividend dan 6 pct. mag worden uitgekeerd. Houders van gewone aandeelen A der N. V. hebben echter, overeenkomstig de statuten, recht op een winstuitkeering van 15 pct. En aangezien de belangen van de aandeelhouders in de plutokratische maatschappij voor alles gaan, moest hier een weg gevonden worden.** „De Telegraaf" van 14 April (ochtendblad) zegt daarover o.a.:

Na overleg met de betrokken autoriteiten hebben commissarissen en directie besloten aan een tegen 23 April te houden vergadering van aandeelhouders voor te stellen de naar de statuten aan de gewone aandeelen A verbonden rechten te wijzigen in dier voege, dat het op deze aandeelen uit te keeren dividend zal worden teruggebracht tot 6 pct. De resteerende 9 pct. zullen dan, uiteraard onder aftrek van winstbelasting op den voet als voorheen, telkens worden gecrediteerd op een daartoe in de boeken der maatschappij te openen rekening, genaamd „liquidatierekening gewone aandeelen A".

In de vergadering van 23 April echter kwam de aandeelhouder Prins met een ander voorstel, naar aanleiding waarvan zich een gedachtenwisseling tusschen enkele plutokraten ontspon, waarover „De Telegraaf" van 24 April (ochtendblad) zegt:

Ten aanzien van de door den heer Prins uitgesproken gedachte tot herkapitalisatie en uitgifte van een aandeel à f 250, meende de heer v. d. Mandele, (kent u hem nog van de O.Z.O.-commissie? — Red. Mh.) dat men hier zou stuiten op de dividendstop, omdat het aandeel à f 250 op die manier het karakter zou krijgen van een winstbewijs en dat zou bij de autoriteiten zeker op bezwaren stuiten. Het bestuur wil dit denkbeeld echter gaarne overwegen.

Namens het bestuur merkte mr. Th. Fruyn (ook al zoo'n figuur uit plutokratische O.Z.O.-kringen — Red. Mh.) nog op, dat de dividendstop beoogt het dividend te beperken en eigenlijk zouden aandeelhouders A niet meer dan 6 pct. kunnen krijgen. Om ze echter toch meer te geven, maken wij van de rest een potje, maar zoodra men dat potje op een bepaalden dag wil uitkeeren, dan zegt de fiscus: „Stop, dat gaat zoo niet." Die mogelijkheid moet men dus vermijden.

De heer Zelle wilde nog weten wanneer die 9 pct. van het bestuursvoorstel eens zullen worden uitgekeerd. Moet dat wachten op liquidatie? Het is toch hoogst onwaarschijnlijk, dat v. d. Bergh gaat liquideeren.

De heer v. d. Mandele: „Niemand kan zeggen, hoelang dat moet wachten. **Er komen misschien ook eens andere toestanden, waarin het wel mogelijk zal zijn de resteerende 9 pct. uit te keeren."** (vette letter van ons — **Red. Mh.**)

Precies! Onze O.Z.O.-plutokraat, lid van de commissie tot organisatie van het bedrijfsleven en commissaris van ettelijke banken en maatschappijen, bedoelt natuurlijk: wacht maar, mijne heeren, het duurt niet lang meer, dan komen onze vrienden de Engelschen, en dan krijgt gij uw 15 pct. weer als gewoonlijk uitbetaald.

Deze man moet het Nederlandsche bedrijfsleven ordenen in den geest van... ja, inderdaad, van *den nieuwen tijd!*

Kousjer ....

De jodendokter Th. Heiman, Bennekomscheweg 14, Ede — wiens dochter de brutaliteit had om langen tijd nadat bad- en zweminrichtingen voor joden verboden waren nog het Edesche bad te verontreinigen — is benoemd tot chef van de keuken der A. K. U. op een salaris van ± f 80.— per week. Zooals men weet, mogen joodsche artsen geen arische patiënten meer onderzoeken. Dank zij de jodendienarij van zekere elementen is jood Heiman thans chef van de bedrijfskeuken van een der grootste Nederlandsche bedrijven. Hier moet de bezem door!

Pepermunt .... 50 ct.
Chocola .... 80 ct.

Sinds enkele weken zijn de in Holland woonachtige zonen van het Hemelsche Rijk uit hun duistere winterkwartieren gekropen en staan weer op hoeken en straten met hun bekende koopwaar. Het ontstellende feit doet zich daarbij voor, dat deze ex-pinda-verkoopers de zoetigheden, die zij thans aan den Nederlandschen man trachten te brengen, openlijk en zonder schroomvalligheid aanbieden tegen prijzen, die de stoutste praktijken van prijsopdrijvers-van-beroep overtreffen. En het meest ontstellende bij dat alles is, dat, terwijl iedere stadsbewoner zich hieraan ergert, geen enkele instantie haar sterken arm naar deze vreemdelingen uitstrekt en ze van onze straten verwijdert. Daar dreigt een belachelijkheid te ontstaan ...

Crimineel ....

De volgende circulaire kwam ons onder de oogen:

VEREENIGING
VAN BURGEMEESTERS EN
SECRETARISSEN IN NIJMEGEN'S
OMSTREKEN.

Algemeene vergadering van bovengenoemde Vereeniging op **Maandag** 20 April des namiddags 3 uur in **„'t Silveren Seepaerd"**, L. Burchtstraat 34 te **Nijmegen.**

Agenda:

1. Lezing van den ZeerEerw. Pater Dr. H. van Rooij te Wijchen over crimineel sociologisch onderzoek in Maas en Waal, Rijk van Nijmegen en De Betuwe.
2. Voorbereiding van in een volgende vergadering te behandelen onderwerpen.
3. Rondvraag.

Groesbeek, den 15den April 1942.
De secretaris, C. A. LUIJBEN.

Wij meenen, dat de tijd reeds lang daar is, dat de politiek moet zijn vrijgemaakt van klerikale beïnvloeding en dat paters, die door zgn. publicatie van de resultaten van hun crimineel-sociologische onderzoekingen de magistratuur met hun denkbeelden trachten te doordringen, in de gelegenheid gesteld moeten worden in galop van de dwalingen huns priesterlijken weegs terug te keeren tot hun brevier en rozenkrans.



De volgende advertentie knippen wij uit het „Dagblad van Noord-Brabant en Zeeland":

> † Heden overleed mijn vriend en oud-compagnon de Heer
> **JAN C. F. JESPERS,**
> in den ouderdom van 47 jaar.
> Zijn nagedachtenis zal bij mij in dankbare herinnering blijven.
> **Breda,** 17 April 1942.
> VIC. LEVIE

Wanneer men nu weet, dat deze Levie een jood is, dan zal men zich met ons verbazen over het kruisje, dat hij boven de advertentie van zijn vriend liet plaatsen. Doch bij eenig nadenken is de zaak ook niet zoo vreemd meer ...

Het stille venijn

Wij hebben reeds eerder de aandacht moeten vestigen op de „Haagsche Courant", het blad, dat op zoo slinksche wijze in artikelen, welke zoogenaamd den geest van den nieuwen tijd ademen, anti-propaganda voert. In het nummer van 21 April komt een artikel voor, getiteld „De zegen van den Arbeid". Wij citeeren (vette letter van ons):

Het is goed in dezen tijd, het, niet alleen om zijn uiterlijke verschijning monumentale **werk te herlezen, dat in 1936 het licht heeft gezien** onder den titel: „Het werkende Land". De toenmalige minister van Socialie Zaken, mr. M. Slingenberg, schreef er een voorwoord voor en mr. W. J. van Balen stelde het samen. Het werd, **met medewerking van de regeering,** uitgegeven bij H. D. Tjeenk Willink en Zoon te Haarlem en het behandelde in den breede wezen en oorsprong der werkloosheid, de maatregelen tot leniging van den nood en de mogelijkheid tot behoud en bevordering van de werkgelegenheid.

„Een geoefend arbeidsleger staat met welonderhouden gereedschap klaar. Tegen den gezichtseinder teekent zich een silhouet van knoestige gestalten af. Mannen draven en zwoegen als een mierencolonne, die zich een doortocht baant over een omgevallen boomstam. Er fladdert rook in den wind. Heesch fluit een zandtreintje. Metaal rammelt en knarst. Wat gebeurt hier? Hier houdt een volk zich aan den arbeid. Daar waar geen werk is, wordt nuttige bezigheid geschapen. Er wordt een kanaal gegraven, of een weg aangelegd, of een rivierbedding verbeterd, of rommelgrond ontgonnen, of nieuw land aangewonnen. Er komt ruimte voor meer menschen. Plaats en werk. Onze geheele geboortegrond wordt eens onderhanden genomen of er niet iets aan te verbeteren valt. Juist thans, nu de geheele volksgemeenschap zucht onder benarde tijden.

Daar staan zij in lange rijen te delven en te zwoegen ..."

Het is een citaat, dat ook ontleend zou kunnen zijn aan een rapport van den Nederlandschen Arbeidsdienst. Maar het is een citaat uit: „Het Werkende Land" van zes jaar geleden.

De zegen van den arbeid ...

Reeds toen werd in woord en daad die zegen gepredikt en gemanifesteerd. De Arbeidsdienst zet het werk voort. — vet van ons — Red. Mh.)

Met andere woorden: Laat nu geen nieuwlichter zich verbeelden, dat hij werkelijk iets *nieuws* brengt! Onze voortreffelijke, vooruitziende regeering liet zes jaar geleden al datgene verichten, wat de arbeidsdienst tegenwoordig ten beste geeft. Onze regeering manifesteerde in woord en daad den zegen van den arbeid! — Grooter leugen is wellicht in den laatsten tijd niet verkondigd.

Vier maal honderdduizend werkloozen, voedselvernietiging, plutokratische uitbuiting, hemeltergende sociale wantoestanden ... maar onze regeering manifesteerde den zegen van den arbeid! Het is een beleediging voor den Arbeidsdienst, dat zij als de voortzetter van het democratische afbraakwerk wordt geschetst, als een organisatie, stoelend op den rotten, ouden tijd. Een dergelijke journalistieke kolder diende bestraft te worden.

De schrijver van dit fraais bespreekt ergens anders in zijn artikel de jongste maatregelen tot tewerkstelling van ongehuwden in Duitschland als volgt:

De huidige wettelijke maatregelen dienen nu om hen, die weigeren naar Duitschland te gaan en die niet zooveel sociaal gevoel hebben om in te zien, dat dit goed is, te dwingen.

Het argument, dat men door het gaan werken in Duitschland den vijand van Nederland steunt, houdt geen steek, want dan zou men ook niet mogen werken aan de Duitsche opdrachten aan de Nederlandsche industrie. Eigenlijk zou men dan in het geheel niet moeten werken, want elk werk, dat men op het oogenblik verricht, komt ten goede aan Duitschland. — (vet van ons — Red. Mh.)

Ook deze regels zijn vol venijn, want de schrijver bevestigt hier zijn Haagsche lezers nog eens nadrukkelijk, dat zij wèl moeten beseffen hoezeer zij *onzen vijand* steunen door te gaan werken in Duitschland. Alle mooie woorden, die hier dan verder omheen gevlochten worden, kunnen dit niet verdoezelen, wat natuurlijk ook niet de bedoeling is. Het lijkt ons, dat aan de geraffineerde praktijken van dergelijke gifspuiters nu maar eens definitief een eind moet worden gemaakt!

Plus juif....

„Het Joodsche Weekblad" van deze week brengt een verhaal van Jakob Loewenberg „De nieuwe onderwijzer". Daarin lezen wij o.a.

„Jongen, wat wil je worden?"

„Onderwijzer."

Als vier-jarig jongetje ging ik met mijn knieën voor het raam liggen, drukte mijn gezicht tegen het glas en wachtte in spanning op de klas waarbij mijn broertje Aharon was, die elken ochtend met den onderwijzer van de dorpsschool tien minuten ging wandelen.

„Daar is hij, moeder, daar is hij, onze Aharon!"

En alsof ik bang was, dat hij mij had kunnen hooren, sprong ik van de stoel af en hield mijn handen voor mijn gezicht.

Aharon was op de dorpsschool, maar toen ik den leeftijd had bereikt, dat ik naar school zou gaan, hadden we weer een joodsche school. Dat was te danken aan het feit, dat ik van denzelfden leeftijd was als de oudste zoon van het best gesitueerde gemeentelid. **Hierdoor was de mogelijkheid aanwezig om een van de idealen van onze kleine joodsche gemeente te verwezenlijken: een eigen joodsche school!** Tien kinderen konden een klas vormen en daarenboven kon door den onderwijzer op Sjabbat en Jomtow een predikatie in sjoel gehouden worden.

En dan zijn er nog volksgenooten, die meenen, dat wij er den joden geen plezier mee doen door hun kinderen van onze scholen te verwijderen en ze naar eigen joodsche scholen te zenden! Plus juif que le juif!

„Voor den mensch van onzen tijd"

Gebr. Graauw's Uitgeverij (afd. Boekh.) te Amsterdam beveelt in een prospectus een boek van Dr. L. J. van Holk, „Bijbelsche Figuren" met groote geestdrift aan. Wij lezen onder andere:

Neemt bijvoorbeeld de verhalen uit het Richterentijdvak. De stof der oude sagen is levend genoeg; oerleven, fel en machtig, springt U er uit tegemoet. Maar nu heeft de bijbelschrijver Gideon en Jephtah, Barak en Simson met geweld tot **vrome helden** gepromoveerd, tot **Richters van God's uitverkoren volk**, niét naar menschelijke maatstaven van intensiteit en heroïsme metend, maar ze tot ideaalfiguren makend van zijn priesterlijk-theologische constructie der heilsgeschiedenis. Hier lig de motiveering tot het schrijven van deze zes-en-dertig figuren; **géén bijbelsche theologie, doch zuivere beelden**, in zoodanig verband, dat deze bijbelsche figuren ook **voor den mensch van onzen tijd weer „leven"**. Het hierbij aangeboden boekwerk geeft U de klare beschouwingen, waarnaar U zoekt.

Wanneer zullen de heeren semietendienaars nu eens gaan beseffen, dat de „mensch van onzen tijd" niet meer gediend is van de verheerlijking **der „vrome helden" van „God's uitverkoren volk"? De waarachtige mensch van dezen tijd zoekt zijn HELDEN niet millennia terug onder de woestijnbewoners, maar beleeft ze in den eenvoudigen dapperen soldaat die thans strijdt voor de vrijheid van de Germaansche wereld.**

Joden en Tabak

Kolommen vol zijn er geschreven over de distributie van tabak en snoep.

Honderden, wellicht duizenden „ingezonden stukken" zijn op redactiebureaux beland, en vele bladen hebben er, ondanks de papierschaarschte, een plaatsje aan ingeruimd. Talloozen zagen in de voorgenomen distributie een onrechtvaardigheid, maar inmiddels schijnt die weer uit de wereld geholpen te zijn. Doch wij zien er een àndere onrechtvaardigheid in, die ongetwijfeld niet zoo gemakkelijk zal verdwijnen, omdat wij nu eenmaal de jodenliefde van de leidinggevende instanties op dit gebied kennen. Wij vragen ons af: *Waarom krijgen de joden bij de distributie van tabak en snoep evenveel als de Nederlanders?* Ja, waarom krijgen zij überhaupt? In de jodenbuurten ligt de tabak en de snoep voor het grijpen. Tonnen zijn er destijds heengesleept en verdwijnen er nog dagelijks. Wie sigaren en sigaretten, chocola, bonbons en pepermunt wil hebben, behoeft maar naar de jodenbuurt te gaan. Als een arische zaak bonbons of chocola heeft aangekregen, staan heele jodenfamilies in de rij om het weg te sleepen naar het ghetto. Onder dergelijke omstandigheden is het een schandaal, dat van de geringe hoeveelheid genotartikelen, die nog beschikbaar zijn, de kinderen Israëls meedeelen. Er zijn genoeg volksgenooten, die door de ongehoorde prestaties, welke zij in dezen tijd verrichten of verricht hebben en door de groote offers, welke zij zich getroosten, recht hebben op Juda's portie. Wij noemen b.v. de arbeiders die zwaren of nachtarbeid verrichten, de oorlogsgewonden, de jongens aan het front, enz. Wij eischen hierbij namens duizenden, dat deze onrechtvaardigheid in de tabaks- en snoepdistributie ongedaan wordt gemaakt!

De wandelende jood

De N. V. Uitgevers-My. „Elsevier" heeft het bestaan om in haar „Bibliotheek der Nederlandsche Letteren" een deel, gewijd aan den jood August Vermeylen, het licht te doen zien. O.a. is daarin „De Wandelende Jood" opgenomen. Het lijkt ons hoogst ongepast om in dezen tijd aan een jood in een bibliotheek der *Nederlandsche* letteren een plaats in te ruimen. Straks worden we wellicht nog vereerd met Da Costa, Heyermans en andere „Nederlandsche" auteurs. In ieder geval had de genoemde uitgeverij met het pousseeren van den jood Vermeylen — weet men, dat deze zgn. voorvechter van de Vlaamsche taal in den familiekring nooit andere conversatie dan een *Fransche* heeft geduld — gevoeglijk kunnen wachten tot onze Engelsche vrienden en de andere dienaren van Juda ons hebben bevrijd!

JUDAS ISKARIOTH

(Van onzen Berlijnschen correspondent)

Ten aanzien van het bondgenootschap der Sovjet-Unie met de Angelsaksische staten is de tegenstelling op kerkelijk en religieus gebied voor de ingezetenen dezer laatstgenoemde landen, zooals trouwens voor de geheele overige wereld, nog steeds de wonde plek gebleven. Het feit, dat de goddeloosheid in de Sovjet-Unie tot het dogma van het staatsbeleid werd verheven, valt nu eenmaal niet weg te cijferen. Het uitroeien van het geloof in God is tot de eenige gedulde gemoedsovertuiging in het rijk van Stalin geworden. Zulks vormt dan ook tegenwoordig nog een steen des aanstoots voor het nog steeds wijd vertakte echte godsdienstige gevoel bij de Engelschen en stellig ook bij de Amerikanen. Groote lagen dezer volken wortelen nog altijd zoo vast in het Christendom, dat reeds een zekere mate van onverschilligheid jegens dit geloof, zooals die in andere landen, vooral in West-, Midden- en Noord-Europa, steeds meer aan den dag wordt gelegd, hun zondig voorkomt.

Ten einde deze tegenstelling, die nu eenmaal niet over het hoofd gezien kan worden en die een hinderlijke schaduw op het „vriendschapsverbond" der beide partijen werpt, te verdoezelen, worden middelen te baat genomen, die zoo weerzinwekkend zijn, dat de geloovige Christenen in de Angelsaksische landen eigenlijk het meest gebukt moesten gaan onder een dergelijk gehuichel. In Pittsburg is een hooggeplaatst Amerikaansch geestelijke op een weldadigheidsfeest voor de Sovjets openlijk gearmd met de echtgenoote van den joodsch-bolsjewistischen ambassadeur Litwinof opgetreden en tesamen met haar bad hij met luider stem: „Heer, houdt Uw hand boven onze broeders in de UdSSR, die zich als de meest betrouwbare helpers der gerechtigheid op aarde hebben doen kennen." Het getuigt zeer zeker van een ontoelaatbare minachting voor alle inderdaad Christelijke gemoederen, dat men het weet klaar te spelen om voor het Christelijke kruis een gebed uit te spreken tesamen met de vrouw van den man, die er op uit is om het vaandel der goddeloosheid en van den opstand in alle Christelijke landen te ontplooien. De ontstellende en afgrijselijke bloedbaden, die werden aangericht door de bolsjewistische regeering, waarvan Litwinof één van de oudste en invloedrijkste vertegenwoordigers is, behooren allang tot de geschiedkundig vastgelegde feiten en worden door niemand meer betwist. Al deze wreedheden van het Sovjet-bestel hebben zich met de meest teugellooze woede tegen de ***Christelijke kerk gekeerd en elders bidden*** *de vertegenwoordigers* ***van*** *die* ***kerk*** *voor het land,* ***dat die*** *gruweldaden heeft* ***begaan!***

In Engeland is het ***niet anders*** *gesteld.* ***In één van de buiten****wijken van Londen* ***werd de*** *attaché Bardofsky van* ***de Sovjet****ambassade, die met* ***een*** *rood vaandel onder den arm* ***in de St.*** *Clemenskerk was* ***verschenen,*** *aan den ingang door* ***den vicaris*** *Iredell verwelkomd.* ***De*** *roode vlag met hamer en* ***sikkel*** *werd door den vicaris op* ***het altaar*** *dezer Christelijke* ***kerk uitge****spreid. Terwijl het licht* ***der*** *gewijde kaarsen de* ***symbolen van*** *den Staat der* ***goddeloosheid*** *deed flonkeren, zong* ***het koor*** *de „Internationale". Ziehier* ***een niet*** *minder afstootend bewijs* ***van het*** *omlaaghalen van de Christelijke cultuur, zooals dat thans* ***ook*** *in Engeland uit gelikflooi* ***met de*** *bolsjewieken aan de orde van den dag schijnt te zijn. Alom weerklinkt de „Internationale", het revolutielied, dat* ***als strijd****kreet tegen kerk en* ***geloof,*** *tegen vorstenhuis en openbaar gezag, tegen het staatsbestel* ***en*** *de maatschappelijke orde wordt aangeheven.*

Het juiste aantal van de priesters, die in Rusland op ***grond van*** *hun geestelijke* ***waardigheid het*** *leven* ***hebben moeten laten, zul****len wij wel nooit* ***te weten komen. Afgezien van het afslachten op*** *groote schaal van de* ***Russische*** *priesters,* ***heeft de overige wereld*** *echter* ***dezelfde soort moordpartij****en in de Christelijke* ***kerken in*** *Spanje medegemaakt.* ***Ook des****tijds ging* ***een rilling van afschuw*** *over* ***de geheele wereld en zulks*** *bleef* ***geenszins beperkt tot de*** *Christelijke kringen.* ***Dat Enge****land* ***en Amerika tegenwoordig*** *de Godshuizen* ***misbruiken om*** *tesamen* ***met de afgezanten van*** *den Sovjet-staat* ***te bidden, is*** *een verraad, door Christenen* ***gepleegd,*** *jegens de* ***Christelijke*** *kerk, dat stellig niet* ***onderdoet*** *voor het snood bedrijf van* ***Judas*** *Iskarioth.*

Doch niet alleen de ***kerk*** *wordt aan het Bolsjewisme* ***opgeofferd.*** *Tegelijkertijd is aan den* ***Engel****schen koning de Lenin-orde* ***ver****leend geworden en op* ***zijn beurt*** *heeft hij Stalin* ***met een hooge*** *Engelsche orde* ***vereerd. Onder*** *Lenin's* ***heerschappij werden de*** *Russische Tsaar en* ***diens geheele*** *gezin op* ***de meest beestachtige*** *wijze omgebracht.* ***In het konink****rijk Engeland* ***werd juist dit mis****drijf* ***ten scherpste gelaakt en het*** *Engelsche* ***koningshuis was in*** *diepen rouw* ***gedompeld door den*** *moord op* ***den bevrienden mo****narch.* ***Tegenwoordig laat de*** *Engelsche* ***koning zich door die****zelfde* ***moordenaars met ridder****orden tooien en* ***hijzelf verleent*** *aan den ergsten moordenaar zijn hoogste onderscheiding. Om den dooden Tsaar behoeft* ***blijkbaar*** *niet langer te worden getreurd.*

Vreemd geweeklaag over het verlies van Indië

Meldt „De Nieuwe Gids" werkelijk den nieuwen tijd?

In „De Nieuwe Gids" van April j.l. heeft de hoofdredacteur Dr. Alfred A. Haighton zijn aandoeningen lucht gegeven, waaraan hij bij het zoo onverwacht verlies van ons Indië ten prooi is geweest.

Uit zijn artikel welt een hartzeer op, dat hier en daar aandoenlijk werkt, ook al geeft hij op menige plaats aan het gezond verstand gelegenheid tot uiting. In zulk een geval past het, het wapen der kritiek niet al te straf te hanteeren: de gemoedsvervoering toch kan den geest daarbij soms leelijke parten spelen. Er zijn echter grenzen, die daaraan gesteld moeten worden en gehandhaafd, wil niet de trotsche bouw van den modernen tijd, het nationaal-socialisme, dat de betrekkingen tusschen de verschillende volken op aarde heerst te beheerschen, in gevaar gaan verkeeren.

We citeeren uit „Arm, lief Indië!" in „De Nieuwe Gids" allereerst (blz. 255):

„Wij waren samen één, juist daar elk onzer zoo verschillend van den ander was. Het vreemde stoot vaak af, maar trekt ook dikwijls aan. Aantrekking overwoog in dit geval. Het Nederlandsche Rijk bleek eenig, omdat hierin het eenig voorbeeld lag belichaamd van harmonische gemeenschap tusschen Oost en West. Er was hier een Cultuur in wording, zooals de wereld er nog nooit een had aanschouwd: een samenstelling, vruchtbaar, jong en rijk, en een verheffing-tot-een-hooger-plan van het edelste, dat Avondland en Morgenland bezitten......" En vervolgens:

„Juist aan ons Rijk viel de roeping toe, een brug te vormen éérst en dàn een cultureele samenvoeging op te bouwen tusschen Oost en West."

Ziedaar de gemoedsvervoering in reinkultuur. „Harmonische gemeenschap tusschen Oost en West". „Er was hier een Cultuur in wording.... een samenstelling, vruchtbaar, jong en rijk, enz."

Tevoren echter was door den schrijver vastgesteld, dat het Nederlandsche volk en het Indische elkander zoo vreemd waren, wat evenwel in dit geval juist een aantrekking vormde. Dr. H. verzuimt echter hierbij onder de aandacht te brengen, dat die vreemdheid tusschen beide volken er een in *wezen* is, zoodat een eventueele samentrekking, indien deze er dan al zou zijn, uitsluitend zijn grond kan vinden in een zekere nieuwsgierigheid, die bij nadere kennismaking tot de overtuiging moet voeren, dat van een synthese tusschen twee zoo heterogene wezens als het Nederlandsche en het Indische (Maleische) geen sprake kan zijn.

Het is immers juist een der grondstellingen van het nationaal-socialisme, dat alle uitingen van het menschelijk gemoed en van den geest ten nauwste samenhangen met bloed en ras, derhalve met het wezen van den mensch. Levensbeschouwing, godsbegrip en godsdienst, kunst en kultuur wellen uit het wezen op, zijn daarmee onafscheidelijk verbonden, en het moet dus als een allerzonderlingst streven beschouwd worden, daartusschen bij verschillende rassen een synthese te willen brengen.

Waar de schrijver van genoemd artikel toch zeker wel niet als voorstander van een lichamelijke synthese tusschen beide rassen zou willen optreden, kunnen wij zijn afdwaling naar een gewenschte en bewonderde synthese der beide tegenstrijdige kulturen alleen toeschrijven aan de gemoedsaandoening, waaraan hij ten prooi was.

Daarvan getuigen ook uitingen als op blz. 265 en 280 van „De Nieuwe Gids":

„Zonder Indië zijn wij niets. Arm. En, erger, zonder doel van groot formaat. Nederland is diep geschokt. Met reden!"

„Wat is Nederland nu? Een doelloos volkje. Wat is Indië nu? Een vertrapt wingewest. Zeker: Japan zal goed administreeren; het kan dit best. Maar het kan het heimwee-naar-elkander der gescheiden Rijksdeelen niet heelen. Nederland en Insulinde vulden elkaêr wederkeerig aan. Wij hooren bij elkaêr, door meer dan drie eeuwen symbiose..."

Dat is wanhoopstaal! Niet meer en niet minder! Maar een andere vraag is, of het waar is.

„Zonder Indië zijn wij niets." „Wat is Nederland nu? Een doelloos volkje".

Maar, zoo vragen we, zijn dan al die jaren van Nederland's grootheid, niet alleen ter zee, maar ook wat bevordering van onze kultuur betreft, wat kunst- en wetenschapbeoefening aangaat, van nul en geener waarde, niet alleen voor ons zelven, maar ook voor de wereldgemeenschap geweest?

Neen, geachte Heer Haighton! Zoo zwart mogen wij het heden en allerminst ook onze toekomst niet zien. Want die aanwinst van ons buitenlandsch bezit — daarvoor mogen we in geen geval de oogen sluiten — bracht een groote schaduwzijde mee. Het deed ons de oogen en zelfs de harten afwenden van het groote verwante nabuurvolk, ja, het deed zelfs bij ons volk de meening postvatten, dat het goed was de bloedsbanden met de Duitsche naburen te verbreken.

Niet op Indië allereerst, maar op het Duitsche broedervolk in de eerste plaats dienen gemoed en geest thans gericht te zijn. Op de schoone en belangrijke plaats, die ons volk in de Germaansche bloedsgemeenschap wacht.

Het Indische ideaal, het valt niet te ontkennen, had een overwegenden materieelen grond. Het groot-Germaansche Rijk, waarnaar we thans reikhalzend uitzien, vervult een behoefte van ons wezen. Het belooft ons niet alleen een ruimer arbeidsveld voor de eigen, ingeboren kultuur, maar het zal ons tevens in staat stellen ook op ruimere wijze in de stoffelijke behoeften van ons volk te voorzien.

Nederland niets zonder Indië? Integendeel! Eerst thans ligt voor Nederland de grootste toekomst open. Een doel van het allergrootste formaat! Zoo ooit, dan past thans het woord: Wij hooren bij elkaar. Nederland en het Groot-Germaansche Rijk!

MEDEDEELING

In ons volgend nummer hopen wij een aanvang te kunnen maken met een nieuwe, rijk geïllustreerde artikelenserie over de gebeurtenissen, welke zich van 6—13 Mei 1940 in en om het paleis Noordeinde hebben afgespeeld. Wij vragen de bijzondere aandacht van onze lezers voor deze uiterst belangwekkende serie, omdat zij de onthulling van tal van feiten zal bevatten, die totnutoe verborgen gebleven waren.

Zwartgerokte leden van het smokkelaarsgilde

Te Alkmaar, de stad der Victorie, waar eens een wende kwam in den vrijheidsstrijd der lage landen aan de Noordzee, viert de zwarte terreur hoogtij. Voortdurend wordt door een staf van preektijgers van den kansel op een doortrapt geraffineerde manier tot sabotage opgezweept. Onder de meest schijnheilige vroomdoenerij wordt den werkers een zwart rad voor de oogen gedraaid. Den ingewijden, die de ware mentaliteit van hen, die het geestelijk kleed op deze wijze misbruiken, maar al te goed bekend is, wordt het ondraaglijk nog langer de voetsporen van deze kruismollen te volgen. Wee de jeugd, die door deze verdorven voorgangers, die den naam van hun Christus afschuwelijk misbruiken, op een dwaalspoor wordt gebracht!

De ware stand van zaken, die een schel licht werpt op de gedragingen van deze zwarte bolsjewieken, vervult elk weldenkend mensch met afgrijzen.

In de eerste plaats was het de deken en pastoor JACOBS van Alkmaar, die zich eenigen tijd geleden wegens een ergerlijken smokkelhandel van aardappelen voor den rechter moest verantwoorden. Deze man ontzag zich niet om niet minder dan 350 kilogram aardappelen in den zwarten handel voor eigen gebruik te koopen, bang als hij was, dat zijn lichamelijk welzijn benadeeld zou worden.

Na dit afschuwelijk voorbeeld was het de broeder-onderwijzer PANCRATIUS, die zijn geestelijk kleed misbruikte om niet minder dan 70 pond bruine boonen als een dief in den nacht op clandestiene wijze te vervoeren, teneinde zich zoo boven zijn volksgenooten te bevoordeelen. Zwoegende onder zijn vracht smokkelwaar werd hij door de politie aangehouden en wegens zijn verregaand brutale wijze van optreden in de cel opgesloten.

In al deze gevallen bleek geld — het geld door de geloovigen opgebracht — geen rol te spelen.

Wij vragen ons af, hoe lang de menigte dit alles nog zal slikken.

Aan de zwartgerokte smokkelaars hebben wij geen woord meer te zeggen. Wij voorspellen hen slechts, dat hun rijk zeer snel uit zal zijn!

DE STEM DER PERS.

LEVENSWAARACHTIGHEID EN POLITIEK CLERICALISME

Degenen, die steeds den mond vol hadden van de verdediging der eeuwige waarden, desnoods — dit zegden zij tenminste — tot den dood toe, vinden het thans een verstandige politiek de zoogenaamde openbare meening te volgen en verder zeer voorzichtig de kat uit den boom te kijken. Zeker, wij twijfelen er geen oogenblik aan, dat zij eveneens de vernietiging van het bolsjevisme wenschen. Wij weten, dat zij sidderen bij de gedachte, dat dit roode monster de armen zou uitstrekken tot de plaats waar zij zitten. Maar in hun laffe dubbelzinnigheid hopen zij op een mogelijke ineenstorting van het nationaalsocialisme. Gebeurt dat niet, dan zullen zij wel zien, dat zij er nog tusschendoor kruipen.

Wij stellen bij dit alles in hoofdzaak één ding vast, dat zij, die door hun ambt en door hun zending geroepen zijn, om als eersten de verantwoordelijkheden van een geschiedkundig uur als dit te dragen op de meest ontstellende en kleinmoedige wijze hebben versaagd.

Als de kerk en de godsdienst zullen worden gered, dan zal het waarachtig hun schuld niet zijn.

Wij echter zullen nooit dulden, dat het offer van onze jongens aan het Oostfront zou worden aangewend om het bestaan van dat soort lieden te bestendigen. Het politiek clericalisme met zijn onvolksche doelstellingen moet met wortel en al worden uitgeroeid. Dan eerst zal herrijzen het wezensechte volk, dat in vroomheid en eerbied naar zijn eeuwige bestemming gaat.

(„De Nationaalsocialist", Brussel)

„Musa Abramowna heeft bevolen"

De joden bezaten in Rusland het monopolie voor de kunst

TAMARA FILIPOWNA is erg trots, dat een Duitscher haar „interviewt". Daarom heeft ze zich zoo mooi mogelijk gemaakt. Haar beste japon heeft ze aangetrokken, een grijze rok met donkerbruine blouse. Ook aan haar kapsel, aan schmink, lippenstift, nagellak, parfum, een goedkoopen ring en natuurlijk ook aan sigaretten — aan alles heeft ze gedacht.

Tamara Filipowna is de „directrice" — zoo laat ze zich graag aanspreken — van ons kabaret. D.w.z.: ze leidt 't kleine, Russische gedeelte. Voor den oorlog was zij operazangeres aan een klein theater in Moskou.

„U wilde dus iets weten over de joden bij het Sovjet-theaterwezen," zegt ze zakelijk. „Daar weet ik van mee te praten. In de eerste plaats: dat onze theaters een uitsluitend domein der joden waren, zal u bekend zijn. Niet-joden werden op het tooneel niet geduld. Herinnert u zich het internationale violistenconcours in Brussel? Zijn u daarbij de namen der Sovjet-vertegenwoordigers niet opgevallen? David Oesterreich, Busja Goldstein en Nischa Fichtenholz. Op het Chopinfeest in Warschau hetzelfde beeld: Jascha Sack, Heinrich Flier, Rosa Tumarkina.

Kent u overigens het groote academische theater in Moskou? Vroeger heette het het groote keizerlijke. De „volkstooneelspeler" Baruch (natuurlijk noemde hij zich Boris) Samosud was er directeur."

Tamara Filipowna rookt in nerveuze opgewondenheid. Zij steekt de eene sigaret na de andere aan. Als ze toevallig het gezicht even naar de zon keert, zie ik, dat ze er ondanks haar 32 jaren uitziet als een oude vrouw.

„Ja, een lijdensweg is het geweest, voordat ik voor het eerst kon optreden." Zij maakt een handbeweging, treurig en luchthartig tegelijk, als wilde ze heel dit pijnlijk verleden eenvoudig wegvagen. „Misschien hebt u wel eens gehoord van het Staatsconservatorium in Moskou. Daar was ik studente. Onze deken was Prof. Rasjkij, uit Mogilew. Hij genoot door persoonlijk toedoen van Molotov een maandelijksch salaris van 5000 roebel. Een dokter of een ingenieur kregen daarentegen maar 600—700 roebel per maand. Bovendien had Rasjkij vrij wonen — drie luxe vertrekken in Hotel „National", waarvoor de staat maandelijks 1200 roebel betaalde.

Mijn eigenlijke martelgang begon, toen ik het conservatorium doorloopen had. Het ging er nu om een betrekking te krijgen. Ik wist, hoe ontzettend moeilijk dat voor mij, als Russische, zou zijn. Een of andere relatie had ik niet. De vacante betrekkingen werden door den „generalen staf" der sovjetkunst, het „Comité voor kunstaangelegenheden bij den raad voor volkscommissarissen der USSR", vervuld.

Op zekeren dag ga ik erheen. Beneden op de lift prijkt het in alle groote dienstgebouwen zichtbare bordje: „Buiten bedrijf". Maar dat kennen we. Het zou ons zelfs opvallen, wanneer het plakkaat op een of andere lift ontbreken zou.

Ik klim dus de acht verdiepingen omhoog.

Reeds beneden in den foyer had ik iemand bezorgd hooren vragen: „Wat heeft Musa Abramowna ervan gezegd?"

„Musa Abramowna heeft bevolen...."

Musa (men noemde haar algemeen Muse) is in den „generalen staf" de groote, geweldige leidster der personeele afdeeling. Zij kan gelukkig maken, maar zij kan ook vernietigen wien zij wil. Al naar humeur of doelmatigheid. Mijn lot ligt nu in haar hand.

Maar daar sta ik ook reeds voor de deur van de gevreesde. Het bord „Chef der Personeele Afdeeling" is veel te groot voor het deuroppervlak, besef ik. Overigens: op zekeren dag had iemand op die deur een nog grooter bord gehangen: „Verboden voor niet-joden!" De joden bliezen dat incident op tot een anti-sovjetische staatsactie. De GePeOe werd uitgeschakeld en menige „verdachte" ging van het volkscommissariaat naar de gevangenis.

Ik klop dus schuchter aan. Omdat niemand antwoordt, treed ik binnen. Aan een enorm bureau zit een vette jodin met dikke negerlippen, jongenskop en hoornen bril. „Wat onproletarisch", denk ik bij mezelf. Waarschijnlijk zijn de juweelen valsch. Mijn groet wordt niet beantwoord.

Voor Musa Abramowna staat juist een groep jonge meisjes. Tooneelspeelsters en zangeresjes. Sollicitanten, zooals ik. Eenige dagen geleden hadden de eindexamens aan het conservatorium plaats.

Eindelijk ben ik aan de beurt.

„Naam, vak?" vraagt Musa streng en kijkt mij door den grooten bril ietwat vijandig aan.

„Tamara Orlowa, operazangeres, sopraan," antwoord ik even kort.

„Ach, alweer een sopraan. Nee, nee, op het oogenblik heb ik niets vrij. Hebt u nog aanbevelingen? Niet? Kom bij gelegenheid nog eens voorbij. Wij zullen u eerst schrijven."

Ik kan gaan. Reeds schuift de volgende voor het bureau.

„Rabinowitsch Sonja!"

„Ah, Rabinowitsch, neemt u plaats Rabinowitsch. Waarom staat u? Wat is uw vak? Operazangeres? Sopraan? Dat treft uitstekend. Ik heb juist een sopraanzangeres noodig voor het kleine theater in Leningrad. Gaat u accoord met duizend roebel aanvangssalaris?"

„Wat een vraag! Waarom niet?"

„Goed. Bela Israilowna, schrijft u de reisvergunning uit voor Sonja Rabinowitsch. En u, Sara, Salomonowa, betaalt aan Genossin Rabinowitsch het gezinsverhuisgeld uit. Laten we zeggen 500 roebel. Sonja zal haar moeder wel willen meenemen naar Leningrad."

Dan bemerkt Musa Abramowna, dat ik nog steeds bij de deur sta.

„Waar wacht u eigenlijk op?", vaart ze uit. „Was ik niet duidelijk genoeg?"

Ik draai mij langzaam om en ga naar buiten.

Zóó kom ik dus niet aan het tooneel. Dat is me nu wel duidelijk. Voor niet-joden is dit een onbegaanbare weg. Wij moeten een anderen weg gaan, een doornigen, een weg der vernedering.

Ik ben dien gegaan.

Hij ging via Boris Samosud en kostte mij mijn gezondheid. Maar daarvoor kwam ik eerst aan het theater in Smolensk, later in Moskou,

Er wordt geklopt. Tamara Filipowna wordt gehaald. Het kabaret geeft vandaag weer een voorstelling.

P.K.-verslaggever Dr. Quiring

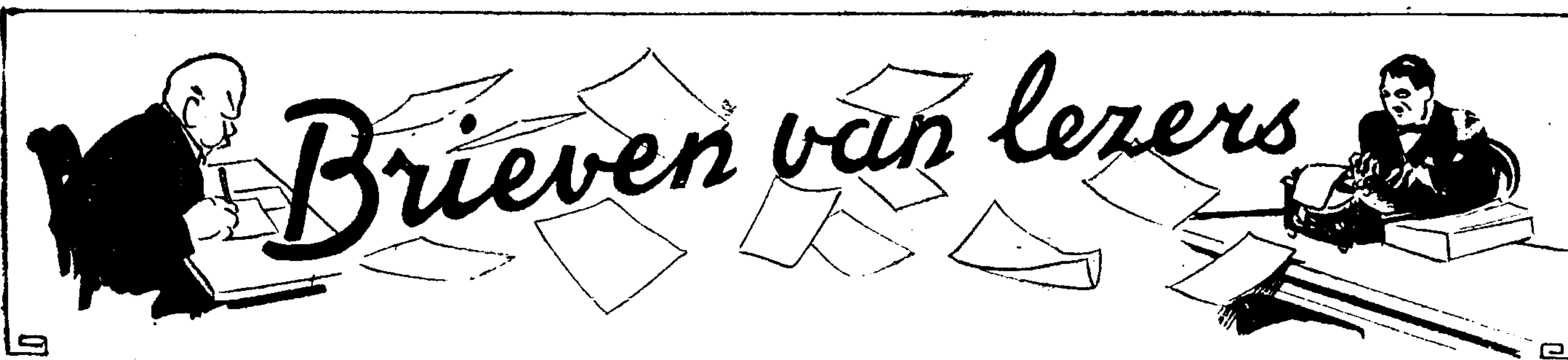
„Wees maar niet bang:

straks komt het Roode Leger!"

DE volken van de Oostelijke gebieden hebben de harde school der Sovjet-invasie grondig moeten voelen, voor de Duitsche soldaten als bevrijders verschenen en een ondragelijk juk wegnamen. Ofschoon de gruwelijke methoden der Sovjets vaak genoeg in pers en radio beschreven en besproken werden en vooral Finland over den aard van het bolsjewistisch monster interessante gegevens verstrekte, gaat men in Londen en Washington door met te beweren, dat „het vredelievende en vrome Russische volk" door de „ruwe en moordlustige Germanen" is aangevallen. Wat de *waarheid* is, heeft de Duitsche regeering bij het uitbreken van den oorlog reeds geopenbaard: systematisch heeft de USSR sich op den oorlog tegen heel Europa voorbereid, die Juni 1941 op het punt stond los te barsten.

Een schril licht op deze bolsjewistische oorlogsvoorbereidingen werpt ook het feit, dat vóór den oorlog aan iederen officier van het Roode Leger een boekje ter hand gesteld werd, dat een keur van militaire uitdrukkingen in de Duitsche taal, voorzien van een phonetisch-Russische uitspraaklijst, bevat. Het geschrift is, blijkens de titelpagina, samengesteld door generaalmajoor Bijasi en geredigeerd door A. W. Ljubarskij. Het is onder nummer G 594 uitgegeven te Leningrad. De inhoud van dit boek is zóó duidelijk ingesteld op een Sovjet-invasie van Duitschland, dat zelfs bij den hardnekkigsten bolsjewistenvriend na lezing van een en ander het laatste geloof aan Moskou's vredelievende bedoelingen wel moet verdwijnen. Een bladzijde van het werkje publiceeren wij hierbij. Zooals men ziet, gaat aan de ondervraging een kleine inleiding vooraf, die bestaat uit de geruststellende mededeeling, dat de ondervraagde niet bang behoeft te zijn (sulks waarschijnlijk in verband met de uiterlijke verschijning van het gros der bolsjewistische kultuurdragers) en de minder geruststellende aankondiging, dat het Roode Leger op komst is. Het lijkt ons zoo, dat dit laatste nu juist niet de geschiktste wijze is, om een eenvoudigen boer of burger op zijn gemak te stellen.... Hoe het ook zij, de „vredelievendheid" van Moskou's Roode Heerschers komt door dit boekje wel op uiterst losse schroeven te staan....

Вам нечего бояться!	Зи браухн кайнэ анкст цу Хабн!	Sie brauchen keine Angst zu haben!
Скоро придет Красная Армия!	Бальт комт ди рōтэ армэ̄!	Bald kommt die Rote Armee!
Где приземлились еще парашютисты?	Во зинт нох фальширмшприңгэр апгэшпруңгэн?	Wo sind noch Fallschirmspringer abgesprungen?
Проведите меня к ним!	Фирн зи-михь цу йнэн!	Führen Sie mich zu Ihnen!
Где река?	Во ист дэр флус?	Wo ist der Fluß?
Где мост?	Во йст-ди брӳкэ?	Wo ist die Brücke?
Как называется эта река?	Ви Хайет дйзр флус?	Wie heißt dieser Fluß?



„Worteltje-boven" tot over het graf

Een jood als fotograaf bij Haagsche begrafenissen

Geachte Redactie,

Woensdag 1 April was ik aanwezig op het kerkhof „Oud-Eikenduinen" te 's-Gravenhage ter gelegenheid van de begrafenis van den oud-minister van Staat, Commissaris in de Provincie Zuid-Holland, Jhr. mr. dr. H. A. van Karnebeek. Rondom de aula vond ik een select gezelschap van honderden hooggehoede heeren — met gezichten welbekend uit de politieke plaat van weleer — druk gesticuleerend en besprekend de daverende dingen dezer dagen. Vele oud-ministers, Kamerleden, kortom hooge dienaren van het vergane schip van Staat gaven elkander hier rendez-vous. Links naast de aula toefde de immer aanwezige jood-met-fototoestel ter completeering. Nu moet het mij van 't hart, dat ik juist deze gelegenheid aangegrepen had om te constateeren, welke figuren van het oude regiem, en wel diegenen die ons land en onze koloniën naar den ondergang gevoerd hebben — nog in 't land der levenden zijn en 't viel mij daarbij op, dat verreweg de meesten hunner zoo tusschen de zestig en tachtig jaren oud waren, wat mij de verzuchting deed slaken: „En zóó'n oudemannenhuis heeft nu ons land bestuurd." Ik had ze allen — behalve Colijn — hier bijeen. Aanwezig waren ook Dr. Schwebel, namens den Rijkscommissaris en de Regierungsvizepräsident dr. Stüler, vertegenwoordigende den Commissaris-Generaal dr. Wimmer, die beiden, geflankeerd door twee man van de Duitsche Weermacht, groote kransen met zich voerden. Nadat de begrafenis geëindigd was en de aanwezigen den doodenakker hadden verlaten, bleef ik met nog eenige andere belangstellenden achter, om het bed van levende bloemen en de groote hoeveelheid kransen te bewonderen, die opgesteld waren op een soort van katafalk boven het graf. Daar verschijnt opeens de jood voornoemd, beredderend en drukdoend, de doodgravers commandeerend, hoe hij de rangschikking der kransen wil hebben. Op zijn bevel en onder het goedkeurend gemompel en hoofdknikken van enkelen der aanwezigen werden beide groote kransen van de Duitsche vertegenwoordiging, die tot dusver vóóraan de eereplaats hadden ingenomen, naar de achterzijde der katafalk en daardoor onzichtbaar in de opstelling gezet, terwijl de kransen van het Internationale Hof van Arbitrage en van de Carnegiestichting daarvoor in de plaats werden gezet. Het publiek werd vervolgens door den jood achteruit gedrukt en na verschillende aanwijzingen en terechtzettingen werd het toestel opgesteld en de foto genomen.

Toen de man verdwenen was, gaf ik mijn verontwaardiging hierover te kennen, doch de worteltje-bovendragers kwamen in actie en legden mij het zwijgen op! Deze jood was „een nette jood" en — althans volgens hen — een door het bestuur der begraafplaats aangesteld fotograaf. Trouwens, binnenkort zouden de rollen wel omgekeerd worden! De man had meestal geen opdracht, doch fotografeerde voor „eigen rekening" en trachtte later zijn opnamen bij de nabestaanden te verkoopen.

Een geval van geheel anderen aard speelde zich korten tijd geleden op dezelfde begraafplaats af. Toen werd begraven de bekende psychometriste, theosofe, spiritiste en parapsychologe, mevr. Dr. Akkeringa. Onder een zeer groot gehoor van „occultisten" waaronder ook vele joden en jodinnen, werd in de aula het woord gevoerd door dominee Westmyse van Rotterdam, eveneens een „geestenziener". Deze gaf eenige hatelijkheden ten beste naar de zijde van „je weet wel wie" en eindigde met de woorden: „Ze hebben het tegenwoordig, naast veel anderen onzin, steeds maar weer over de sibbe, de sibbe en nog eens de sibbe, over bloed en bodem, maar ik zeg u, dat háár geest duizenden mijlen boven de sibbe uitgaat." Terwijl het publiek elkander veelbeteekenend aankeek en knikte, viel er in een hoek een „medium" in trance. Worteltje-boven scheen zich met het geval te bemoeien! Nadat dit medium „afgenomen" of gedemagnetiseerd was en het orgel „Boven de sterren" had gespeeld, werd de kist grafwaarts gedragen en ook het jodenmannetje met zijn fototoestel verscheen.

Er moet in dit land met zijn grappenmakers met luciferskoppen en worteltjes- en kruisjesdragers toch nog héél veel worden veranderd!

Hou Zee!

's-Gravenhage J. B.

Waarom wordt een jood in de praktijk gelijk gesteld met een Nederlander?

Geachte Redactie,

Jammer genoeg zijn er maar weinig menschen, tegenover wie ik mijn hart kan luchten, over het tuig, dat jood heet.

Daarom doet het mij telkens goed in De Misthoorn de meening van andere anti-semieten te lezen.

Ik wil u ook iets schrijven. Maar — dit schrijven wordt dan in beperkten kring gelezen en daarmede is het m.i. uit, zeer tot mijn spijt.

Het klinkt heel mooi: „VOOR JODEN VERBODEN". Doch de praktijk leert, dat men — en hiermede bedoel ik in de eerste plaats de joden en in de tweede plaats bioscoopexploitanten, stationsrestauratiehouders, badhuispersoneel, café-eigenaars, enz. — zich van de verbodsbepalingen weinig aantrekt.

Waarom? Wel, heel eenvoudig, omdat controle op de verbodsbepalingen te eenenmale ontbreekt. Wie moet controleeren? Politie! Doet die dat? Neen en nogmaals neen. Ik zelf reis veel en zie geregeld in café's en stationsrestauraties joden en jodinnen zitten. Wekelijks bezoek ik het Rembrandt-theater te Arnhem. Wekelijks zie ik daar joden in en uit komen. Als u nu bedenkt, dat ik bij het bezoeken van een bioscoop slechts een klein gedeelte van het publiek zie, kunt u gerust aannemen, dat er steeds een niet onaanzienlijk percentage joden de bioscoop bezoekt.

Waarom wordt er toch zoo weinig, zoo bitter weinig tegen den jood gedaan?

Waarom mogen joden nog steeds bij kappers komen, zoodat kwast, schaar en scheermes, die hun jodensmoel beroeren, straks mijn hoofd bewerken?

Waarom dragen de joden en jodinnen hier in Holland nog steeds geen davidsster?

Waarom wordt aan het jodendom het benutten der trams niet verboden? A.s. Moeders en ouden van dagen moeten daarom staan.

Waarom wordt den joden de fiets niet afgenomen en worden deze rijwielen niet verdeeld onder onze volksgenooten, voor wie dit vervoersmiddel een noodzaak is?

Waarom behoeven de joden hun telefoontoestellen niet af te staan? Dat is toch Rijksbezit! Hoevele Nederlanders kunnen geen aansluiting krijgen, omdat er geen telefoontoestellen beschikbaar zijn! Beschikbaar? Tienduizenden zijn er beschikbaar! Haal ze bij de joden weg!

Nog zeer vele misstanden kan ik opnoemen, maar ik vraag slechts: WAAROM WORDT EEN JOOD — IN DE PRAKTIJK — GELIJKGESTELD MET EEN NEDERLANDER?

Wanneer zal er nu eindelijk iets gebeuren, niet op papier, maar met de DAAD?!

En wie moet die daad verrichten?

Arnhem A. O.

De goede geest breekt baan!

Kameraden,

In Uw weekblad „De Misthoorn" d.d. 20/4 staat onder het hoofd „Brieven van lezers" een stukje over treinjoden en hun reisvergunning.

In dit stukje wordt gezegd, dat er geen of onvoldoende controle wordt uitgeoefend en nu wilde ik U mededeelen wie er wel controle uitoefenen. Dat is uitsluitend het personeel, behoorende tot het Politie Opleidings Bataljon te Schalkhaar. Maar die reizen alleen Zaterdagsmiddags en Zondagsavonds of Maandagsmorgens.

Op de andere dagen kunnen de heeren besnedenen dus rustig en ongestoord zonder controle reizen, want een politie- of andere ambtenaar kijkt er niet naar. Die wil niet in ongenade komen bij de machtige zonen van het uitverkoren volk.

Met kameraadschappelijke groeten, Hou Zee!

v. D.

Joden handelen in een café in uniformen van het voorm. Ned. leger

Geachte Kameraden,

Als bewoner van het Noordplein te Rotterdam erger ik mij er dagelijks aan, dat voor een café hier geregeld een groot aantal joden staat te handelen in levensmiddelenbonnen, kolenbonnen, sigaretten, shag, enz. Daarbij loopen zij dit café voortdurend in en uit. Op een Zaterdagochtend kwam het zelfs voor, dat er binnen een twintigtal joden om het biljart stonden, waarop een groote partij uniformjassen van het voormalige Nederlandsche leger lag uitgespreid.

Eigenaar van dit café (Noordplein 43) (voor joden verboden!) is een zekere P. Martens, die als zeer Duitsch- en N.S.B.-vijandig bekend staat.

Het eigenaardige feit doet zich voor, dat dit alles door de politie getolereerd wordt. Er zijn reeds diverse klachten ingediend door buren, ook door voorbijgangers, welke slechts met veel moeite kunnen passeeren, doch steeds zonder resultaat.

Hopende, dat er door middel van Uw door velen zeer gewaardeerd blad eens een eind aan deze wantoestanden gemaakt wordt, verblijf ik met kameraadschappelijke groeten

Hou Zee!

Rotterdam K.

JODEN EN TELEFOONS

Kameraden,

Eenigen tijd geleden werd ik benoemd tot Verwaltungs-Treuhänder in een bedrijf te Amsterdam. Aangezien ik in Haarlem woon, voelde ik al zeer spoedig het gemis van telefoon in mijn woning. Ik begaf mij daarom naar het P.T.T.-kantoor, waar ik mijn wenschen kenbaar maakte. Het dienstdoende jongmensch deelde mij mede, dat het absoluut overbodig was een formulier in te vullen, aangezien toch geen aansluiting tot stand gebracht zou worden. Ik antwoordde daarop, dat men dan de telefoon van den jood, in wiens bedrijf ik Verwalter geworden was, maar naar mijn woning zou moeten omleggen, aangezien IK nu telefoon noodig had en HIJ niet meer. Het antwoord van den jeugdigen beambte was typeerend voor den geest in de Haarlemsche bureelen en luidde: „Dat gaat u niet aan; die jood heeft zijn telefoon nog noodig." En tot de andere beambten zei hij: „Ik sta gewoon te koken!"

Deze lieden staan dus thans achter de loketten (te koken — Red.) en bedienen de gemeenschap op hùn manier.

Korten tijd later ontving ik de officieele mededeeling, dat op mijn verzoek tot aansluiting afwijzend was beschikt. Zouden de autoriteiten het nog geen tijd vinden om particuliere jodentelefoons, die toch maar gebruikt worden voor zwarten handel en anti-Duitsche hetze, over te plaatsen naar arische bedrijven of arische particulieren, waar zij voor de gemeenschap zooveel belangrijker diensten kunnen verrichten!

Heil Hitler!

Haarlem v. d. H.

„Nog rooken de brandstapels niet!"

DOMINEE GALL GAAT DE WEESPER HERVORMDEN VOOR

Als een ondeugend kind begint te beseffen, dat vader of moeder het niet bestraft voor zijn groote of kleine euveldaden, zal het telkens wéér pogen in dezelfde fout te vervallen en gaandeweg zullen de ondeugende streken in ernst en afmeting toenemen, omdat het kind de overtuiging krijgt, dat „ze hem lekker toch niks maken".

Evenals zoo'n ondeugend kind gedragen zich nu al sinds geruimen tijd diegenen in ons land, aan wie de zorgen voor het „zieleheil" der Nederlanders zijn toevertrouwd. Of het Protestanten of Roomschen betreft, maakt in dit verband geen verschil, want zoowel predikanten als pastoors en kapelaans wedijveren in strijd voor de verkapte ophitsing tegen hen, die thans ons land bestieren. Dat een dergelijke handeling strafbaar is, weten ook zij maar àl te goed en daarom gaat de ophitsing of het onruststoken meestentijds in min of meer bedekte termen, behalve dan, wanneer de haat zich te fel baan breekt en zij zich niet meer voldoende kunnen beheerschen.

De uitzonderlijk lankmoedige houding van het huidige gezag in dit opzicht wordt door die haat- en tweedracht-zaaiers te eenenmale verkeerd uitgelegd en zij schijnen in hun verblindheid in de meening te verkeeren, dat zij hun heilloos werk ongestraft verder kunnen voortzetten. Het gaat hun precies als het ondeugende kind, dat nog niet gestraft werd. Maar.... wien de goden verderven willen, slaan zij met blindheid. En zóó zullen ook tal van pastoors en dominees op een, voor hen maar al te kwaden dag, tot de ontdekking moeten komen, dat het gezag oordeelt, dat de maat eindelijk vol is en.... dan zullen er rake klappen worden uitgedeeld.

Natuurlijk zal men dan allerwegen hooren gewagen van „geloofsvervolging" of „aanranding van onze vrijheid", evenals de Synode van de Ned. Hervormde Kerken in ons land dit thans reeds gedaan heeft in een rondschrijven, dat Zondag 19 April in alle Ned. Hervormde Kerken van den kansel ter kennis van de gemeente is gebracht.

In dat schrijven wordt de al zoovele malen herhaalde, op niets gebaseerde stelling verkondigd, dat de nationaal-socialistische beginselen in strijd zouden zijn met het Christendom. Bewijzen tot staving van die thesis worden echter niet geleverd.

Wèl werd in dat synodale schrijven verwezen naar hetgeen geschied was met de gestichten „Bethesda" en „Meer-en-Bosch", waarbij de samenstellers van dit merkwaardig pamflet tot de slotsom kwamen, dat hieruit wel gebleken was, hoe „onze vrijheid, de Christelijke barmhartigheid en de gerechtigheid" waren aangetast.

Voor hen, die bekend zijn met hetgeen *in waarheid* met de genoemde gestichten is voorgevallen, is het maar al te duidelijk, dat de Christelijke barmhartigheid, welke thans heet in het gedrang gekomen te zijn door het optreden van nationaal-socialistische zijde, veeleer met voeten getrapt is door de geloofsgenooten van de leden der Synode van de Ned. Herv. Kerken.

Het slot van het bovenbedoeld schrijven der Synode bevatte een opwekking, om kracht te zoeken in het gebed en de Weesper Ned. Herv. dominee *Chr. J. Gall* zei daarom, na het stuk der Synode te hebben voorgelezen: „Ja, laat ons dàt doen", en hij gíng voor in gebed — niet mis natuurlijk! De hierop volgende prediking stond geheel in het teeken van onruststoken. Dominee Gall is hierin een meester en al wil men hem wel eens wat vergeven, in verband met zijn jeugdigen leeftijd, dit neemt toch niet weg, dat er grenzen zijn, welke niet overschreden mogen worden. Dat Ds. Gall dit ontelbare malen uit het oog verloren heeft, zal te zijner tijd nog wel eens te bevoegder plaatse door getuigen naar voren worden gebracht.

Bepalen wij ons thans tot de avondprediking, welke deze tweedrachtzaaier op Zondag 19 April j.l. hield. Hij vertelde van de godsdiensttwisten tusschen Protestanten en Roomschen in de 16e en 17e eeuw en gewaagde van een predikant, die destijds in gevangenschap vertoefde, maar nochtans bemoedigende brieven aan zijn vrouw schreef en onmiddellijk daarop merkte deze zieleherder op: „Die gevangene schreef aan zijn vrouw, dat hij rustiger kon slapen, dan degenen, die hem bewaakten". Als wij hier nu nog aan toevoegen, dat even tevoren Ds. Gall de gemeente voorging in gebed voor de nabestaanden van een Rotterdamschen dominee „die ver van huis in gevangenschap gestorven is", dan valt het niet moeilijk te gissen, welke bedoelingen deze nobele kanselmisbruiker met zijn verhaal uit de 16e en 17e eeuw had.

Het was niet voor de eerste maal, dat Ds. Gall bad voor het gezin van een „elders in gevangenschap gestorven predikant", want ook voor het gezin van een voormaligen Haagschen dominee heeft hij hetzelfde gedaan.

Menigeen, die volledig op de hoogte is met de gedragingen en uitlatingen van den vorengenoemden Weesper dominee, vraagt zich met verwondering af, hoe lang het nog duren moet, alvorens deze onruststoker naar eenzamer oorden zal worden gezonden.

Er zijn oogenblikken, dat men zich aan dezen man ergeren kan, maar er doen zich toch ook momenten voor, waarop hij den lachlust wekt. Zóó'n oogenblik beleefden wij, toen wij hem dien avond kwasi-verontwaardigd hoorden uitroepen: „En dàn verwijt men óns, dat wij aan politiek zouden doen!" Dit was nu werkelijk een vermakelijk oogenblik, want daar stond een man vóór ons, die niet anders doet, dan onder zijn gemeenteleden verdeeldheid zaaien en bovendien op listige wijze tracht, de officieele verordeningen te ontduiken. (Hierop hopen wij binnenkort nader terug te komen.) Deze kortzichtige dominee poogt degenen, die sympathiek staan tegenover de nieuwe orde, op de meest geraffineerde wijze te benadeelen. Maar aan politiek doet hij niet, welneen, hoe komt U er bij?

Keeren wij terug tot de bovenbedoelde prediking. Dominee stond uitvoerig stil bij de vervolgingen, waaraan de Protestanten hadden blootgesiaan en vertelde van de brandstapels, welke destijds waren opgericht. Daarop werd het verleden in listig verband gebracht met het heden en Ds. Gall zei, dat er thans nog géén brandstapels waren opgericht, waarop hij onmiddellijk met sterken nadruk volgen liet: „Neen, Gemeente, *nòg rooken de brandstapels niet!"*

Wat heeft deze dominee hiermee willen zeggen? Wilde hij zijn gemeenteleden suggereeren, dat zij, onder een eventueel komend bewind, geroosterd zouden worden? Of.... sprak het geweten reeds in die mate, dat hij zichzelf het lot van een Jeanne d'Arc zag deelen?

Aan het slot heeft Ds. Gall zijn gemeente het eerste en vierde vers van het Lutherlied laten zingen (Gez. 264). Met pathos droeg hij de versregels voor. Duidelijkheidshalve laten wij het vierde vers hier volgen:

„Gods woord houdt stand in eeuwigheid
En zal geen duimbreed wijken.
Beef, satan, Hij die ons geleidt,
Zal U de vaan doen strijken!
Delf vrouw en kinderen 't graf,
Neem goed en bloed ons af,
enz.

Toen Ds. de laatste regels had gelezen, richtte hij zich weer tot de luisterende schare en riep haar toe: „Ja, Gemeente, dat wil wat zeggen, als ge 't graf moet delven voor vrouw en kinderen!"

Van onrust stoken gesproken....

We zullen het maar op de jeugd van dezen predikant schrijven, dat hij zoo onhandig was, juist het Lutherlied voor slotzang te kiezen. Had die, anders altijd zoo geraffineerde prediker, nimmer gehoord, dat het juist Luther was, die nu niet bepaald liefde voor de joden predikte? Maar dat heeft dominee er niet bij verteld.

Nòg rooken de brandstapels niet, maar wèl wordt Ds. Chr. J. Gall week in, week uit, de gelegenheid gelaten, zijn gal te loozen in de zielen van de Weesper Ned. Hervormden.

„KAMERADEN VAN TOEN"

Max van Eysden schrijft ons:

Kameraden,

Uw artikel in „De Misthoorn" van 25 dezer deed voor ons — eerste strijders voor een nieuwe ordening — weer een oogenblik al de glorierijke dagen van weleer herleven. Ik schrijf „glorierijke", omdat wij allen — trots bestrijding, broodroof en ergste tegenwerking — juist in díé dagen doorgezet hebben en ongetwijfeld mede hebben geholpen den grondslag te leggen voor wat *moest* komen, zoodat deze zéér moeilijke tijd, niettegenstaande alles, tot mijn aangenaamste herinneringen behoort.

Niet vanaf 1931, doch reeds vanaf 1918 ijverde ik voor een nieuwe orde, eerst als oprichter en voorzitter van het „Verbond van Actualisten", later als algemeen-secretaris van het „Verbond van Nationalisten" en na mijn door de toenmalige regeering gedwongen uittreding nog korten tijd als hoofdredacteur van het weekblad „Nationaal Nederland", totdat ook dit werd verboden.

Uw artikel vereischt dan ook de volgende toelichting mijnerzijds. Nog steeds volg ik met groote belangstelling den loop der gebeurtenissen. Niet *wij* — de stoottroepen — hebben vergeten, doch *men heeft ons vergeten.* Menschen van ná 1940 geven in velerlei gevallen aan, hoe een nieuwe ordening moet zijn: menschen, die voordien nimmer belang stelden in of leden voor ons aller streven.

De eenige beweging, die ons niet vergeten had, was „Nationaal Front", die mij in 1940 verzocht als Stadsleider op te treden. Met verschillende mijner kameraden trad ik echter na korten tijd van strijd uit, wijl de *echte* geest van nationaal-socialisme, zooals wij ons dien voorstelden, ganschelijk ontbrak!

Honderden mijner oud-strijdmakkers loopen nog steeds buiten de rijen rond, verkeerende in hetzelfde geval als ik; *wij idealisten dringen ons niet op! Als het belang van ons aller streven het eischt...: present!*

Met nationaal-socialistischen groet:
w.g. C. J. M. VAN EIJSDEN JR.

Welnu: het belang van ons aller streven, het belang van ons allen, van de gehééle volksgemeenschap *eischt*, dat zij, die de nationaal-socialistische wereld- en levensbeschouwing belijden en deze in een waarlijk nieuwe orde willen verwezenlijken *één gesloten front* vormen. *Niemand* mag in deze kritieke dagen alleen staan: tegenover de groote gedachte, die allen gelijkelijk in zich dragen, vallen de verschillen en geschillen weg. Nog steeds geldt het parool: Sluit de geleden!

In ons archief ontbreken de volgende nummers van De Misthoorn:

1940: Nr. 45 tot en met 51, Nr. 56, (15 Aug.), Nr. 69, (31 Nov.).

1941: Nr. 78 (1 Febr.), Nr. 81 (22 Febr.), Nr. 82, (1 Maart), Nr. 84 (15 Maart), Nr. 85 (22 Maart).

Wie onzer lezers kan ons deze nummers toezenden? Postbus 367, Amsterdam.